

EUROOPAN PARLAMENTTI

2009 - 2014

Istuntoasiakirja

A7-0149/2014

28.2.2014

MIETINTÖ

tutkimuksesta troikan (EKP, komissio ja IMF) roolista ja toiminnoista euroalueen ohjelmamaiden osalta (2013/2277(INI))

Talous- ja raha-asioiden valiokunta

Esittelijä: Othmar Karas, Liem Hoang Ngoc

SISÄLTÖ

	Sivu
EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS	3
PERUSTELUT	29
TALOUSARVION VALVONTAVALIOKUNNAN LAUSUNTO.....	33
PERUSSOPIMUS-, TYÖJÄRJESTYS- JA TOIMIELINASIOIDEN VALIOKUNNAN LAUSUNTO.....	36
VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS.....	40

EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS

tutkimuksesta troikan (EKP, komissio ja IMF) roolista ja toiminnoista euroalueen ohjelmamaiden osalta (2013/2277(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 7 artiklan ja 136 artiklan yhdessä 121 artiklan ja 174 artiklan kanssa,
- ottaa huomioon Euroopan unionin perusoikeuskirjan,
- ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 3 artiklan,
- ottaa huomioon rahoitusvakautensa osalta vakavissa vaikeuksissa olevien tai vakavien vaikeuksien uhasta kärsivien euroalueen jäsenvaltioiden talouden ja julkisen talouden valvonnan tiukentamisesta 21. toukokuuta 2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 472/2013¹,
- ottaa huomioon sopimuksen Euroopan vakausmekanismin perustamisesta (EVM-sopimus),
- ottaa huomioon 16. kesäkuuta 2010 antamansa päätöslauselman Eurooppa 2020 -strategiasta²,
- ottaa huomioon 23. lokakuuta 2013 antamansa päätöslauselman talouspolitiikan eurooppalaisesta ohjausjaksosta: vuoden 2013 painopisteiden täytäntöönpano³,
- ottaa huomioon 4. heinäkuuta 2013 antamansa päätöslauselman komission työohjelmaa vuodeksi 2014 koskevista Euroopan parlamentin ensisijaisista tavoitteista⁴,
- ottaa huomioon 12. kesäkuuta 2013 antamansa päätöslauselman Eurooppa-neuvoston kokouksen (27.–28. kesäkuuta 2013) valmisteluista – demokraattinen päätöksenteko tulevaisuuden EMU:ssa⁵,
- ottaa huomioon 20. marraskuuta 2012 antamansa päätöslauselman suosituksista komissiolle Eurooppa-neuvoston puheenjohtajan, komission puheenjohtajan, Euroopan keskuspankin pääjohtajan ja euroryhmän puheenjohtajan esittämästä selvityksestä ”Kohti todellista talous- ja rahaliittoa”⁶,

---

¹ EUVL L 140, 27.5.2013, s. 1.

² Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2010)0223.

³ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2013)0447.

⁴ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2013)0332.

⁵ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2013)0269.

⁶ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2012)0430.

- ottaa huomioon 6. heinäkuuta 2011 antamansa päätöslauselman rahoitus-, talous- ja sosiaalikiirisistä: suositukset toteutettaviksi toimenpiteiksi ja aloitteiksi”¹,
  - ottaa huomioon 20. lokakuuta 2010 antamansa päätöslauselman rahoitus-, talous- ja sosiaalikiirisistä: suositukset toteutettaviksi toimenpiteiksi ja aloitteiksi (välimietintö)”²,
  - ottaa huomioon työjärjestyksen 48 artiklan,
  - ottaa huomioon talous- ja raha-asioiden valiokunnan mietinnön sekä talousarvion valvontavaliokunnan ja perussopimus-, työjärjestys- ja toimielinasioiden valiokunnan lausunnot (A7-0149/2014),
- A. ottaa huomioon, että Euroopan komission, Euroopan keskuspankin (EKP) ja Kansainvälisen valuuttarahaston (IMF) muodostama troikka pantiin alulle 25. maaliskuuta 2010 tehdyssä euroalueen valtion- ja hallitusten päämiesten päätöksessä yhteisen ohjelman perustamiseksi ja ehdollisten kahdenvälisen lainojen myöntämiseksi Kreikalle tukeutuen näin myös Ecofin-neuvoston suosituksiin, ja troikka on siitä lähtien toiminut myös Portugalissa, Irlannissa ja Kyproksessa; ottaa huomioon, että euroalueen valtiovarainministerit osallistuvat merkittävästi kahdenvälisen lainojen yksityiskohtia koskeviin päätöksiin;
- B. ottaa huomioon, että troikka ja sen rooli on määritelty 21. toukokuuta 2013 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 472/2013 ja mainittu EVM-sopimuksessa;
- C. ottaa huomioon, että Euroopan unionin tuomioistuin on vahvistanut asiassa C-370/12, Pringle vastaan Irlanti, antamassaan tuomiossa, että komissiolle ja EKP:lle voidaan uskoa niille EVM-sopimuksella siirretyt tehtävät;
- D. ottaa huomioon, että komissio vastaa troikassa euroryhmän edustajana euroalueen jäsenvaltioille myönnettävän rahoitusavun ehtoja koskevista neuvotteluista ”yhteistyössä EKP:n kanssa” ja ”mahdollisuuksien mukaan yhdessä IMF:n kanssa” (rahoitusapu jäljempänä ”EU:n ja IMF:n rahoitusapu”), mutta neuvostolla on poliittinen vastuu makrotalouden sopeutusohjelmien hyväksymisestä; ottaa huomioon, että kunkin troikan jäsenen oli noudatettava omaa menettelyprosessiaan;
- E. ottaa huomioon, että troikka on tähän asti muodostanut perusrakenteen julkisten luotonantajien ja vastaanottajamaiden hallitusten välisille neuvotteluille sekä talouden sopeutusohjelmien täytäntöönpanon tarkistamiselle; ottaa huomioon, että Euroopan unionin taholla euroryhmä tekee Euroopan rahoitusvakaussävelin (ERVV) ja Euroopan vakaussävelin (EVM) tuen osalta lopulliset päätökset rahoitusavusta ja sen ehdoista, joten poliittinen vastuu ohjelmista on euroryhmällä;
- F. ottaa huomioon, että EU:ssa, ja erityisesti euroalueella, vallitsi laaja poliittinen yksimielisyys jäsenvaltioiden hallitsemattoman maksukyvyttömyyden välttämiseksi, jotta vältettäisiin taloudellinen ja yhteiskunnallinen kaaos sekä siitä seuraava

¹ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2011)0331.

² Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2010)0376.

mahdottomuus maksaa eläkkeitä ja virkamiesten palkkoja ja musertava vaikutus talouteen, pankkijärjestelmään ja sosiaalihuoltoon sen lisäksi, että valtio olisi pitkään täysin eristetty pääomamarkkinoilta;

- G. ottaa huomioon, että troikka vastaa myös euroryhmän virallisten päätösten valmistelusta yhdessä asianomaisen jäsenvaltion kanssa;
- H. ottaa huomioon, että monet euroalueen ulkopuoliset jäsenvaltiot ovat jo saaneet tai saavat SEUT-sopimuksen 143 artiklassa tarkoitettua apua Euroopan unionilta ja IMF:ltä;
- I. ottaa huomioon, että EU ja sen jäsenvaltiot ovat luoneet useita tilapäismekanismeja rahoitusavun tarjoamiseksi euroalueen maille: ensin tarjotaan kahdenvälisiä lainoja, myös useista euroalueen ulkopuolisista maista, sen jälkeen apua tilapäisistä hätärahastoista, nimittäin ERVV:stä ja Euroopan rahoituksenvakautusmekanismista (ERVM), jotka on perustettu vaikeuksissa olevia EU:n jäsenvaltioita varten, ja lopuksi EVM:stä, jonka oli tarkoitus korvata kaikki muut mekanismit;
- J. toteaa, että unionin tuomioistuin on EVM-sopimuksen 13 artiklan 3 kohtaan viitaten äskettäin vahvistanut (asiassa Pringle), että EVM-sopimukseen osallistumisensa vuoksi komission velvollisuus on ”ajaa unionin yleistä etua” ja valvoa sitä, että ”EVM:n tekemät yhteisymmärryspöytäkirjat sopivat yhteen unionin oikeuden kanssa”;
- K. toteaa, että unionin tuomioistuin on myös todennut Pringlen asiassa, että EVM on SEUT-sopimuksen mukainen ja avannut mahdollisuuden tämän mekanismin potentiaaliselle liittämiseksi yhteisön säännöstöön perussopimusten nykyisissä rajoissa;
- L. ottaa huomioon, että yhteisymmärryspöytäkirja on määritelmän mukaan asianomaisen jäsenvaltion ja troikan välinen sopimus, joka on saatu aikaan neuvottelujen tuloksena ja jossa jäsenvaltio sitoutuu toteuttamaan joukon täsmennettyjä toimia rahoitusavun vastineeksi; ottaa huomioon, että komissio allekirjoittaa yhteisymmärryspöytäkirjan euroalueen valtiovarainministerien puolesta; ottaa huomioon, että yleisön tiedossa ei kuitenkaan ole, miten troikan ja asianomaisen jäsenvaltion välisiä neuvotteluja on käytännössä käyty, eikä myöskään ole täysin avoimesti tiedossa, missä määrin rahoitusapua hakeva jäsenvaltio on voinut vaikuttaa neuvottelujen tulokseen; ottaa huomioon, että EVM-sopimuksessa määrätään, että Euroopan vakausmekanismista apua pyytävän jäsenvaltion odotetaan esittävän mahdollisuuksien mukaan vastaavan pyynnön IMF:lle;
- M. ottaa huomioon, että neljästä ohjelmasta myönnettävien rahoitusapupakettien määrä on ennennäkemätön, samoin myös ohjelmien kesto, muoto ja konteksti, ja tämä johtaa epämieluisaan tilanteeseen, jossa rahoitusapu on lähes kokonaan korvannut tavallisesti markkinoiden tarjoaman rahoituksen; ottaa huomioon, että näin pankkialaa suojataan tappioilta siirtämällä suuria määriä ohjelmamaan valtionvelkaa yksityisen sektorin taseesta julkisen sektorin taseeseen;
- N. ottaa huomioon, että Euroopan unionin tuomioistuin on todennut Pringlen asiassa antamassaan tuomiossa, että SEUT-sopimuksen 125 artiklassa vahvistetulla kiellolla taataan, että markkinoiden logiikka koskee yhä jäsenvaltioita, kun ne ottavat velkaa, ja

sen pitäisi kannustaa niitä pitämään julkinen talous kurissa; ottaa huomioon, että tällaisen kurin noudattaminen edistää unionissa ensisijaisen tavoitteen eli rahaliiton rahoitusvakauden ylläpitämisen saavuttamista; toteaa kuitenkin, että unionin tuomioistuin painottaa, että SEUT-sopimuksen 125 artiklassa ei kielletä yhtä tai useaa jäsenvaltiota myöntämästä rahoitusapua jäsenvaltiolle, joka on yhä vastuussa omista sitoumuksistaan velkojilleen, sillä edellytyksellä, että tällaiseen apuun liittyvät ehdot ovat omiaan kannustamaan viimeksi mainittua toteuttamaan tervettä finanssipolitiikkaa;

- O. ottaa huomioon, että rahoituskriisi on johtanut talouskriisiin ja sosiaaliseen kriisiin; toteaa, että tällä taloudellisella tilanteella ja viimeaikaisella kehityksellä on ollut vakavat ja ennalta arvaamattomat kielteiset vaikutukset työpaikkojen määrään ja laatuun, luotonsaantiin, tulotasoon, sosiaaliseen suojeluun ja terveys- ja turvallisuusnormeihin ja tämän seurauksena taloudellinen ja sosiaalinen ahdinko on ilmieselvä; ottaa huomioon, että ilman EU:n ja IMF:n rahoitusapua nämä kielteiset vaikutukset olisivat voineet olla huomattavasti pahemmat ja että unionin tason toiminta on auttanut estämään tilanteen pahenemisen entisestään;
- P. ottaa huomioon, että SEUT-sopimuksen 151 artiklan mukaan unionin ja sen jäsenvaltioiden toimien on oltava sopusoinnussa sosiaalisten perusoikeuksien kanssa sellaisina kuin ne on vahvistettu vuonna 1961 allekirjoitetussa Euroopan sosiaalisessa peruskirjassa ja vuoden 1989 työntekijöiden perusoikeuksia koskevassa yhteisön peruskirjassa, jotta niillä muun muassa parannettaisiin työmarkkinaosapuolten välistä vuoropuhelua;
- Q. ottaa huomioon, että SEUT-sopimuksen 152 artiklassa määrätään, että unioni ”tunnustaa Euroopan tason työmarkkinaosapuolten aseman ja edistää sitä ottaen huomioon kansallisten järjestelmien monimuotoisuuden” ja että se ”helpottaa työmarkkinaosapuolten välistä vuoropuhelua niiden itsenäisyyttä kunnioittaen”;
- R. ottaa huomioon, että palvelujen kustannukset niiden käyttäjille nousevat joissakin jäsenvaltioissa, mikä tarkoittaa, että monilla ihmisillä ei enää ole varaa riittäviin palveluihin perustarpeiden täyttämiseksi eikä elintärkeiden hoitojen saamiseen;
- S. ottaa huomioon, että Kreikka-työryhmä perustettiin vahvistamaan Kreikan hallinnon valmiuksia laatia ja toteuttaa sellaisia rakenteellisia uudistuksia sekä valvoa niiden täytäntöönpanoa, joilla parannettaisiin talouden, yhteiskunnan ja hallinnon kilpailukykyä ja toimintaa ja saataisiin aikaan kestävä elpymisen ja työpaikkojen luomisen edellytykset sekä vauhditettaisiin EU:n rakenne- ja koheesiorahastojen käyttöä Kreikassa ja tarjottaisiin välttämättömiä resursseja investointien rahoittamiseen;
- T. ottaa huomioon, että parlamentti vaati 20. marraskuuta 2012 antamassaan päätöslauselmassa soveltamaan troikkaan jäsenenä kuuluviin EU:n toimielimiin demokraattisen vastuuvollisuuden tiukkoja vaatimuksia kansallisella ja unionin tasolla; ottaa huomioon, että kyseinen vastuuvollisuus on ehdottoman tärkeää tukiohjelmien uskottavuuden kannalta ja edellyttää eritoten kansallisten parlamenttien tiiviimpää osallistumista ja mahdollisuutta kuulla troikan jäsenenä olevia EU:n toimielimiä Euroopan parlamentissa selkeän toimeksiannon perusteella, ennen kuin ne alkavat hoitaa tehtäviään, ja niiden on raportoitava säännöllisesti Euroopan parlamentille ja oltava parlamentin demokraattisen valvonnan alaisia;

- U. ottaa huomioon, että ohjelmien tarkoituksena lyhyellä aikavälillä oli hallitsemattoman maksukyvyttömyyden välttäminen ja valtionvelalla keinottelun lopettaminen; ottaa huomioon, että keskipitkän aikavälin tavoitteena oli sen varmistaminen, että lainatut varat maksettaisiin takaisin ja vältettäisiin näin laajat taloudelliset menetykset, jotka koituisivat rahoitusapua myöntävien ja varojen takaajina toimivien maiden veronmaksajien maksettaviksi; ottaa huomioon, että tämä myös edellyttää, että ohjelmalla edistetään kestäväää kasvua ja tosiasiasa vähennetään velkaa keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä; ottaa huomioon, että ohjelmat eivät soveltuneet joissakin tapauksissa vuosikymmenten ajan kasautuneen makrotaloudellisen epätasapainon perusteelliseen korjaamiseen;

Ohjelmamaiden taloudellinen tilanne kriisin alussa

1. ottaa huomioon, että kriisin varsinaiset laukaisijat eroavat toisistaan kaikissa neljässä jäsenvaltiossa, joskin on mahdollista havaita yhteisiä tekijöitä kuten pääomavirtojen nopea kasvu ja makrotalouden epätasapainon lisääntyminen kaikkialla EU:ssa kriisiä edeltäneiden vuosien aikana; huomauttaa, että liiallinen yksityinen ja/tai julkinen velka, joka oli noussut kestävämmäksi käyneelle tasolle, sekä rahoitusmarkkinoiden ylireagointi yhdistettynä keinotteluun ja kilpailukyvyn menetykseen olivat ratkaisevia tekijöitä eikä mitään niistä olisi voitu estää silloin olemassa olleissa EU:n talouden ohjauksen ja hallinnan puitteissa; panee edelleen merkille, että kaikissa tapauksissa valtionvelkakriisit ovat korreloineet vahvasti maailmanlaajuisen rahoituskriisin kanssa, joka oli seurausta löyhästä sääntelystä ja rahoitusalan epäasianmukaisesta käytöksestä;
2. toteaa, että Euroopan julkisen talouden tila oli huono jo ennen kriisiä, sillä jäsenvaltioiden julkinen velka on 1970-luvulta lähtien vähitellen kasvanut EU:n kokemien useiden talouden laskusuhdanteiden vaikutuksesta; toteaa, että elvytyspakettien kustannukset, verotulojen väheneminen ja suuret sosiaaliturvamenot ovat kasvattaneet julkista velkaa ja sen bruttokansantuoteosuutta kaikissa jäsenvaltioissa, vaikkakin vaihtelevassa määrin unionin alueella;
3. palauttaa mieliin toisiinsa kytkeytyvien heikkouksien kolmiyhteyden, joka on ilmentynyt siten, että eräiden jäsenvaltioiden epätasapainoinen finanssipolitiikka on kasvattanut kriisiä edeltäneitä julkisen talouden vajeita ja rahoituskriisi on edelleen edistänyt näiden vajeiden merkittävää paisumista, jonka jälkeen valtionvelkamarkkinoilla on ilmennyt paineita joissakin jäsenvaltioissa;
4. huomauttaa, että viimeaikainen rahoitus-, talous- ja pankkikriisi on vakavin toisen maailmansodan jälkeen; myöntää, että jollei unionin tasolla olisi toteutettu toimia, kriisillä olisi voinut olla vielä vakavampia seurauksia; toteaa tältä osin, että EKP:n entinen pääjohtaja Jean-Claude Trichet on julkisessa kuulemisessa tuonut julki huolensa siitä, että ilman nopeita ja määrätietoisia toimenpiteitä valtionvelkakriisi olisi saattanut johtaa vuoden 1929 suuren laman kaltaiseen kriisiin;
5. panee merkille, että ennen EU:n ja IMF:n tukiohjelman käynnistämistä keväällä 2010 vallalla oli kaksitahoinen pelko, joka liittyi Kreikan julkisen talouden maksukyvyttömyyteen ja kestävämmyyteen; toteaa, että tämä johtui Kreikan talouden jatkuvasti heikkenevästä kilpailukyvästä ja pitkään jatkuneesta väärille raiteille ajautuneesta finanssipolitiikasta, joka oli seurausta alhaisesta tosiasiallisesta

yhtiöverotuksesta; toteaa, että vuonna 2009 Kreikan julkisen talouden alijäämä nousi 15,7 prosenttiin BKT:sta, kun se vuonna 2007 oli ollut -6,5 prosenttia, ja julkisen velan suhde BKT:hen jatkoi kasvuaan: vuonna 2003 suhde oli 97,4 prosenttia, vuonna 2007 107,4 prosenttia, vuonna 2009 129,7 prosenttia ja vuonna 2012 156,9 prosenttia; katsoo, että Kreikan ongelmallisen tilanteen syynä olivat myös tilastopetokset ohjelman laatimista edeltäneinä vuosina; panee tyytyväisenä merkille Kreikan hallituksen päättäväiset toimet, joilla näihin ongelmiin pyritään puuttumaan nopeasti ja tehokkaasti, muun muassa riippumattoman Kreikan tilastoviranomaisen perustamisen maaliskuussa 2010; panee merkille, että vähitellen tapahtunut tilastopetosten paljastuminen Kreikassa vaikutti tarpeeseen muuttaa kertoimia, ennusteita ja ehdotettuja toimenpiteitä; muistuttaa, että Euroopan parlamentin painokkaiden vaatimuksien ansiosta Eurostatilla (Euroopan unionin tilastotoimisto) on nyt valtuudet ja keinot toteuttaa luotettavien ja objektiivisten tilastojen muodostama luja perusta;

6. panee merkille, että Kreikka vaipui taantumaan vuoden 2008 neljännellä vuosineljänneksellä; panee merkille, että maassa koettiin seitsemän vuosineljänneksen aikana kuusi vuosineljännestä, jolloin BKT:n kasvuaste oli negatiivinen, minkä seurauksena tukiohjelma aktivoitiin; panee merkille, että toisaalta rahoituskriisin vaikutuksilla ja julkisen velan kasvulla sekä toisaalta julkisen velan kasvulla ja talouden laskusuhdanteella on läheinen yhteys, sillä julkinen velka kasvoi vuoden 2008 kolmannen vuosineljänneksen 254,7 miljardista eurosta 314,1 miljardiin euroon vuoden 2010 toisella vuosineljänneksellä;
7. toteaa, että Kreikan hallituksen pyydettyä rahoitusapua huhtikuussa 2010 markkinat alkoivat arvioida talouden perustekijöitä ja muiden euroalueen jäsenvaltioiden maksukykyisyyttä uudelleen, ja seuraavaksi Portugalin valtion joukkolainoihin kohdistuneet paineet nostivat Portugalin lainojen jälleenrahoituskustannukset nopeasti kestävämmälle tasolle;
8. panee merkille, että hallituksen neuvotteluissa aluksi käyttämiä taloustietoja oli tarkistettava;
9. panee merkille, että ennen EU:n ja IMF:n tukiohjelman alkamista Portugalin talous oli useiden vuosien ajan kärsinyt BKT:n ja tuottavuuden heikosta kasvusta sekä maahan tulevista suurista pääomavirroista, ja että nämä seikat yhdessä sen kanssa, että menojen – erityisesti harkinnanvaraisten menojen – kasvu kiihtyi ja oli jatkuvasti suurempi kuin BKT:n kasvuvauhti, sekä maailmanlaajuisen rahoituskriisin vaikutusten kanssa olivat johtaneet mittavaan julkisen talouden alijäämään ja korkeaan julkiseen ja yksityiseen velkatason sekä Kreikan kriisin vaikutusten leviämiseen, mikä nosti Portugalin jälleenrahoituskustannukset kestävämmälle tasolle pääomamarkkinoilla ja käytännössä sulki julkisen sektorin näiden markkinoiden ulkopuolelle; painottaa, että vuonna 2010, ennen kuin rahoitustukea haettiin 7. huhtikuuta 2011, Portugalin kasvuaste oli alentunut 1,9 prosenttiin, julkisen talouden alijäämä oli noussut 9,8 prosenttiin (2010), velkataso 94 prosenttiin (2010) ja vaihtotaseen alijäämä 10,6 prosenttiin BKT:sta ja työttömyysaste oli 12 prosenttia; panee tässä yhteydessä merkille, että yleiset makrotalouden perustekijät heikkenivät hyvin nopeasti kriisiä edeltäneeltä kohtuullisen hyvältä tasolta vuonna 2007 – jolloin Portugalin kasvuaste oli 2,4 prosenttia, julkisen talouden alijäämä 3,1 prosenttia, velkataso 62,7 prosenttia, vaihtotaseen alijäämä

10,2 prosenttia BKT:sta ja työttömyysaste 8,1 prosenttia – syvään ja ennennäkemättömään taantumaan;

10. panee merkille, että ennen EU:n ja IMF:n tukiohjelmaa Irlannin talous oli juuri kärsinyt ennennäkemättömän laajasta pankki- ja talouskriisistä, joka johtui laajalti Irlannin rahoitusalan altistumisesta Yhdysvaltojen ”subprime-kriisille”, Irlannin pankkien vastuuttomasta riskinotosta ja omaisuusvakuudellisten arvopaperien laajamittaisesta käytöstä ja joka yleistakuun ja sitä seuranneiden pelastusoperaatioiden seurauksena aiheutti julkisen sektorin joutumisen ulos pääomamarkkinoilta; toteaa, että tämän vuoksi Irlannin BKT supistui 6,4 prosenttia vuonna 2009 (1,1 prosenttia vuonna 2010), kun vuonna 2007 BKT:n kasvuaste oli ollut 5 prosenttia plussan puolella, ja työttömyys kasvoi 4,7 prosentista vuonna 2007 13,9 prosenttiin vuonna 2010 ja julkisen talouden budjettitasapaino kääntyi alijäämäiseksi Irlannin hallituksen pankkialalle myöntämän tuen paisuttaessa budjettivajeen korkeimmillaan 30,6 prosenttiin (2010), kun se vuonna 2007 oli ollut 0,2 prosenttia ylijäämäinen; panee merkille, että osasyynä pankkikriisiin oli riittämätön sääntely, hyvin alhainen verotus ja liian suuri pankkiala; toteaa, että irlantilaisten pankkien yksityiset tappiot sisällytettiin Irlannin valtion taseeseen, jotta välttyttiin Irlannin pankkijärjestelmän romahtamiselta ja myös jotta minimoitiin riski kriisin leviämisestä koko euroalueelle, ja että Irlannin hallitus toimi unionin laajempien etujen edistämiseksi vastatessaan sen pankkikriisiin; panee lisäksi merkille, että tukiohjelmaa edeltäneellä vuosikymmenellä reaalikorot olivat Irlannin taloudessa pitkän ajanjakson ajan negatiiviset;
11. huomauttaa, että Irlannissa ei ennen kriisiä ollut julkisen talouden epätasapainoa ja että julkisen velan taso oli erittäin alhainen; korostaa myös työmarkkinoiden laajamittaista joustavuutta ennen kriisiä; toteaa, että troikka pyysi alun perin palkkojen alentamista; kiinnittää huomiota kestävämpään pankkitoimintamalliin ja verojärjestelmään, joka oli liian riippuvainen kiinteistö- ja varallisuuskuplan verottamisesta, ja näin ollen valtio jäi ilman tuloja näiden kuplien puhjetessa;
12. panee merkille, että veronmaksajat pumppasivat noin 40 prosenttia Irlannin BKT:sta pankkialalle ajankohtana, jona ei ollut mahdollista toteuttaa velkakirjojen arvon alaskirjausta tai muuntamista omaksi pääomaksi, koska tällaisesta toimenpiteestä käytiin merkittävää väittelyä troikan sisällä;
13. kehottaa panemaan täysimääräisesti täytäntöön EU:n johtajien kesäkuussa 2012 tekemän sitoumuksen katkaista pankkien ja valtioiden välinen noidankehä ja tarkastella edelleen Irlannin rahoitusalan tilannetta tavalla, joka merkittävästi lievittää Irlannin pankkivelkataakkaa;
14. panee merkille, että yksityisen sektorin osallistumisen yhteydessä Kreikassa ei otettu riittävästi huomioon Kyproksen pankkijärjestelmään, joka jo oli romahduksen partaalla epäonnistuneen pankkitoimintamallin vuoksi, kohdistuvia kerrannaisvaikutuksia ja että on myös väitetty, että joihinkin suurehkoihin jäsenvaltioihin liittyviä omaisuuseriä suojattiin jälleen;
15. panee merkille, että Kyprokselta evättiin toukokuussa 2011 pääsy kansainvälisille markkinoille, mikä johtui julkisen talouden merkittävästä heikkenemisestä ja Kyproksen pankkialan laajamittaisesta altistumisesta Kreikan taloudelle ja Kreikan julkisen velan

uudelleenjärjestelylle, joka aiheutti Kyproksessa merkittäviä tappioita; muistuttaa, että vuosia ennen EU:n ja IMF:n tukiohjelman alkamista vuonna 2013 oli tuotu esiin vakavaa huolestumista Kyproksen taloudessa esiintyvistä systeemisestä epävakaudesta, joka johtui muun muassa sen liiallisesti velkavipua käyttävästä ja riskejä ottavasta pankkialasta sekä raskaasti velkaantuneista paikallisista kiinteistöyhtiöistä, Kreikan velkakriisistä, kansainvälisten luokituslaitosten tekemistä Kyproksen valtion joukkovelkakirjalainojen luokituksen alentamisista, kyvyttömyydestä hankkia kansainvälisiltä markkinoilta jälleenrahoitusta julkisia menoja varten sekä Kyproksen viranomaisten haluttomuudesta toteuttaa rakenneuudistus ongelmallisella rahoitusosalalla ja turvautumisesta sen sijaan Venäjältä tulevaan massiiviseen pääomanlisäykseen; muistuttaa myös, että tilanteen monimutkaisuutta on lisännyt liiallinen riippuvuus Venäjän kansalaisten säästöistä ja turvautuminen Venäjän viranomaisten myöntämään lainaan; toteaa edelleen, että Kyproksen julkisen velan suhde BKT:hen oli 58,8 prosenttia vuonna 2007 ja nousi 86,6 prosenttiin vuonna 2012 sekä että vuoden 2007 julkisen talouden ylijäämä, 3,5 prosenttia BKT:sta, oli muuttunut 6,4 prosentin alijäämäksi vuonna 2012;

EU:n ja IMF:n rahoitusapu, yhteisymmärryspöytäkirjojen sisältö ja toteutetut toimet

16. panee merkille, että Kreikka pyysi rahoitusapua ensimmäisen kerran 23. huhtikuuta 2010 ja että Kreikan viranomaisten ja EU:n ja IMF:n alkuperäinen sopimus hyväksyttiin 2. toukokuuta 2010 asianomaisissa yhteisymmärryspöytäkirjoissa, jotka sisältävät EU:n ja IMF:n rahoitusavun ehdot; panee lisäksi merkille, että viiden tarkistuksen ja ensimmäisen ohjelman riittämättömän menestyksen seurauksena maaliskuussa 2012 oli hyväksyttävä toinen ohjelma, jota on sen jälkeen tarkistettu kolmesti; panee merkille, ettei IMF ottanut tehokkaalla tavalla huomioon johtokuntansa jäsenten yhden kolmasosan vastalauseita, jotka koskivat Kreikan ensimmäisen ohjelman etujen ja taakan jakautumista;
17. toteaa, että toukokuussa 2010 tehtyyn ensimmäiseen sopimukseen ei voitu sisällyttää määräyksiä Kreikan velan uudelleenjärjestelystä, vaikka IMF – joka tavanomaisen käytäntönsä mukaisesti olisi asettanut etusijalle aikaisessa vaiheessa toteutettavan velan uudelleenjärjestelyn – sitä ensin ehdotti; muistuttaa, että EKP oli haluton harkitsemaan velan uudelleenjärjestelyä missään muodossa vuosina 2010 ja 2011 sillä perusteella, että tämä olisi johtanut kriisiin, jonka vaikutukset olisivat levinneet muihin jäsenvaltioihin, sekä siitä, että EKP kieltäytyi osallistumasta helmikuussa 2012 hyväksytyyn velan uudelleenjärjestelyyn; toteaa, että Kreikan keskuspankki pahensi marraskuussa 2010 markkinahäiriöitä varoittamalla sijoittajia julkisesti siitä, että EKP:n likvideettioperaatioita ei enää voitaisi pitää itsestään selvinä Kreikan valtionvelan tapauksessa; toteaa lisäksi, että jäsenvaltiot olivat sitoutuneet siihen, että niiden pankit säilyttäisivät riskiposition Kreikan velkakirjamarkkinoilla, mutta ne eivät kyenneet pitämään kiinni tästä sitoumuksesta;
18. panee merkille, että Portugali pyysi rahoitusapua ensimmäisen kerran 7. huhtikuuta 2011 ja että Portugalin viranomaisten ja EU:n ja IMF:n välinen sopimus hyväksyttiin 17. toukokuuta 2011 asianomaisissa yhteisymmärryspöytäkirjoissa, jotka sisältävät EU:n ja IMF:n rahoitusavun ehdot; panee lisäksi merkille, että Portugalin ohjelmaa on sen jälkeen tarkistettu säännöllisesti tavoitteiden mukauttamiseksi, koska

alkuperäiset tavoitteet olivat mahdottomia saavuttaa, ja tämä on johtanut Portugalin makrotalouden sopeutusohjelman onnistuneeseen kymmenenteen tarkistamiseen ja siihen, että ohjelman saamiselle pian päätökseen on nyt hyvät mahdollisuudet;

19. palauttaa mieleen raportoidun EKP:n Irlannin viranomaisiin kohdistaman kahdenvälisen painostuksen ennen Irlannin viranomaisten ja EU:n ja IMF:n alkuperäisen sopimuksen hyväksymistä 7. joulukuuta 2010 ja 16. joulukuuta 2010 asianomaisissa yhteisymmärryspöytäkirjoissa, jotka sisältävät EU:n ja IMF:n rahoitustuen ehdot; huomauttaa, että ohjelma perustui suurelta osin Irlannin hallituksen 24. marraskuuta 2010 julkaistuu omaan kansalliseen elvytysuunnitelmaan kaudeksi 2011–2014; panee lisäksi merkille, että Irlannin ohjelmaa on sen jälkeen tarkistettu säännöllisesti, ja että 9. joulukuuta 2013 suoritettiin kahdestoista ja viimeinen tarkistus, jonka jälkeen Irlannin ohjelma päättyi 15. joulukuuta 2013;
20. panee merkille, että Eurooppa-neuvosto päätti 29. kesäkuuta 2012 sallia EVM:ssa sen vaihtoehdon, että pankkeja voidaan suoraan pääomittaa säännönmukaisen päätöksen pohjalta ja edellyttäen, että on perustettu tehokas yhteinen valvontamekanismi; toteaa lisäksi, että euroryhmä määritteli suoraa pääomittamisvälinettä, johon liittyy tiettyjä ehtoja, koskevat toimintapuitteet 20. kesäkuuta 2013;
21. huomauttaa, että velkakirjojen arvon alaskirjausta koskeva ajattelu on kehittynyt ajan mittaan; toteaa, että Irlannin tapauksessa vuonna 2010 etuoikeutettujen velkakirjojen arvon alaskirjaus ei ollut Irlannin viranomaisten käytettävissä ollut vaihtoehto, kun taas Kyproksessa vuonna 2013 suojattujen talletusten arvon alaskirjausta ehdotettiin poliittisena toimenpiteenä, joka lisäsi pankki- ja valtionvelkakriisien lieventämiseen käytettyjen välineiden välistä erilaisuutta;
22. panee merkille, että Kypros pyysi rahoitusapua ensimmäisen kerran 25. kesäkuuta 2012, mutta ehtoja koskevat erilaiset näkemykset sekä se, että Kyproksen parlamentti hylkäsi 19. maaliskuuta 2013 ensimmäisen ohjelmaluonnoksen, johon sisältyi suojattujen talletusten arvon alaskirjaus, sillä perusteella, että siinä määrättiin pieniin, alle 100 000 euron talletuksiin kohdistuvista arvonleikkauksista, mikä oli vastoin unionin lainsäädännön henkeä, lykkäsivät EU:n ja IMF:n tukiohjelmaa koskevan lopullisen sopimuksen hyväksynnän 24. päivään huhtikuuta (EU:n kanssa) ja 15. päivään toukokuuta 2013 (IMF:n kanssa), ja että Kyproksen edustajainhuone hyväksyi ”uuden” sopimuksen lopulta 30. huhtikuuta 2013; panee merkille, että Kyproksen tapauksessa troikan eri jäsenet olivat aluksi tehneet kilpailevia ohjelmaehdotuksia, ja korostaa, ettei riittävää selitystä ole saatu sille, miksi komissio ja EU:n valtiovarainministerit hylkäsivät talletussuojan piiriin kuuluvien tallettajien osallistumisen; pitää lisäksi valitettavana, että Kyproksen viranomaiset kertoivat kohdanneensa vaikeuksia pyrkiessään vakuuttamaan troikan edustajia huolistaan neuvotteluprosessin aikana ja että Kyproksen hallituksen raportointiin joutuneen hyväksymään pankkitalletusten alaskirjausvälineen pakon edessä, koska yksityisen velan suhde BKT:hen oli poikkeuksellisen suuri; katsoo, että on pantava merkille, että vaikka Kyproksen keskuspankki ja ministerikomitea osallistuivat voimakkaasti neuvotteluihin rahoitustukiohjelmasta ja sen suunnitteluun ja vaikka Kyproksen keskuspankin pääjohtaja ja valtiovarainministeri yhdessä lopulta allekirjoittivat

yhteisymmärryspöytäkirjan, aikaa enempiin neuvotteluihin yhteisymmärryspöytäkirjan yksityiskohdista oli hyvin rajoitetusti;

23. panee merkille vakavat sivuvaikutukset, jotka johtuvat alaskirjausvälineen käyttämisestä, muun muassa pääomavalvonnan säätämisen; painottaa, että Kyproksen reaalityaloudella on yhä vastassaan suuria haasteita, koska luotonannon tyrehtyminen vaikeuttaa talouden tuotantoalojen toimintaa;
24. toteaa, että IMF on globaali instituutio, jonka tehtävänä on tarjota maksutaseongelmista kärsiville valtioille ehdollista rahoitusapua; huomauttaa, että kaikki jäsenvaltiot ovat IMF:n jäseniä, ja niillä on tästä syystä oikeus pyytää IMF:ltä tuen antamista yhteistyössä EU:n toimielinten kanssa ja ottaen huomioon EU:n ja kyseisen jäsenvaltion etuja koskevan arvioinnin; toteaa, että kriisin laajuuden vuoksi pelkkä turvautuminen IMF:n rahoitusapuun ei olisi riittänyt ratkaisemaan rahoitustukea tarvinneiden valtioiden ongelmia;
25. toteaa, että IMF on selvästi huomauttanut Kreikan ohjelmaan sisältyvistä riskeistä, erityisesti velkakestävyuden osalta; huomauttaa, että sen lisäksi, että IMF hyväksyi troikan ohjelmien suunnittelijaksi ja neuvottelijaksi, se päätti myös muuttaa poikkeuksellisen luoton politiikkansa (EAP) perusteita velkakestävyuden osalta voidakseen antaa lainaa Kreikalle, Irlannille ja Portugalille;
26. kiinnittää huomiota huoliin, joita on ilmaistu sen suhteen, miten EKP valvoo hätätilanteisiin liittyvää maksuvalmiusapua; katsoo, että EKP:n käyttämä maksuvalmiusmääritelmä on puutteellinen avoimuuden ja ennakoitavuuden osalta;
27. toteaa, että EU ja kansainväliset instituutiot eivät olleet valmistautuneet mittavaan valtionvelkakriisiin, joka oli seurausta muun muassa vakavimmasta vuoden 1929 jälkeisestä rahoituskriisistä, eivätkä sen erilaisiin syihin ja seurauksiin euroalueella; pitää valitettavana, että tällaiseen kriisiin vastaamiselta puuttuu sovelias oikeusperusta; antaa tunnustusta pyrkimyksille reagoida nopeasti ja määrätietoisesti, mutta pitää valitettavana sitä, että neuvosto on jatkuvasti kieltäytynyt laatimasta pitkän aikavälin laaja-alaista ja järjestelmään kohdistuvaa lähestymistapaa; pitää valitettavana, etteivät EU:n rakennerahastot ja pitkän ajanjakson taloudellista lähentymistä unionin sisällä koskevat muut politiikat ole tuottaneet todellista tulosta;
28. huomauttaa, että EU:n rakennerahastojen yhteisrahoitusaste kohosi jopa 95 prosenttiin joidenkin jäsenvaltioiden osalta, jotka ovat kärsineet kriisistä eniten ja saaneet rahoitustukea sopeutusohjelmasta; korostaa, että paikallisia ja kansallisia hallintoa on vahvistettava, jotta ne kykenevät panemaan täytäntöön EU:n lainsäädäntöä ja ohjelmia rakennerahastojen käytön vauhdittamiseksi;
29. tunnustaa edellä sanotusta huolimatta, että troikan kriisiä edeltävänä aikana kohtaama valtava haaste oli ainutkertainen ja johtui muun muassa julkisen talouden heikosta tilasta, rakenneuudistusten tarpeesta joissakin jäsenvaltioissa, riittämättömästä rahoituspalvelujen sääntelystä Euroopan tasolla ja kansallisella tasolla, monien vuosien aikana kertyneestä mittavasta makrotalouden epätasapainosta, poliittisista ja institutionaalisista epäonnistumisista sekä siitä, että monet makrotalouden perinteiset välineet kuten finanssipolitiikka tai ulkoinen devalvaatio eivät olleet käytettävissä

rahaliiton rajoitusten ja euroalueen vailinaisuuden vuoksi; panee lisäksi merkille erittäin kiireisen aikataulun, joka johtui osittain siitä, että rahoitusapua koskevat pyynnöt yleensä tehtiin, kun maat jo olivat maksukyvyttömyyden partaalla ja jo joutuneet ulos markkinoilta, ja että oikeudellisia esteitä oli poistettava, pelko euroalueen hajoamisesta oli ilmeinen, poliittisia sopimuksia oli ilmiselvästi saatava aikaan ja uudistuksista oli tehtävä päätöksiä, maailmantaloudessa vallitsi rankka laskusuhdanne ja monet sellaiset maat, joiden oli määrä osallistua rahoitusavun myöntämiseen, huomasivat oman julkisen taloutensa ja yksityisen sektorinsa velan kasvavan huolestuttavasti;

30. tuomitsee sen, etteivät yhteisymmärryspöytäkirjoja koskevat neuvottelut ole avoimia; toteaa, että on arvioitava, tiedotettiin virallisista asiakirjoista selkeästi ja tarkasteltiin niitä hyvissä ajoin jäsenvaltioiden parlamenteissa ja Euroopan parlamentissa ja keskustelivatko työmarkkinaosapuolet niistä asiaankuuluvasti; panee lisäksi merkille salassapitokäytäntöjen mahdollisen kielteisen vaikutuksen kyseisten maiden kansalaisten oikeuksiin ja poliittisen tilanteen vakauteen sekä kansalaisten demokratiaa ja Euroopan yhdentymishanketta kohtaan tuntemaan luottamukseen;
31. toteaa, että yhteisymmärryspöytäkirjojen suositukset ovat ristiriidassa Lissabonin strategian avulla laaditun uudenaikaistamispolitiikan sekä Eurooppa 2020 -strategian kanssa; toteaa lisäksi, että yhteisymmärryspöytäkirjojen jäsenvaltiot on vapautettu kaikista talouspolitiikan eurooppalaisen ohjausjakson raportointiprosesseista, myös velvoitteesta raportoida köyhyyden torjuntaa ja sosiaalista osallistamista koskevien tavoitteiden täyttymisestä, eikä niille ole esitetty maakohtaisia suosituksia yhteisymmärryspöytäkirjojen täytäntöönpanon lisäksi; muistuttaa, että yhteisymmärryspöytäkirjoja on mukautettava, jotta voidaan ottaa huomioon palkkojen muodostumista koskevat kansalliset käytännöt ja instituutiot sekä kyseisen jäsenvaltion kansallinen uudistusohjelma asetuksessa N:o 472/2013 (7 artiklan 1 kohta) vahvistetun unionin kasvu- ja työllisyysstrategian yhteydessä; kehottaa tekemään tämän niiltä osin kuin tätä ei ole jo tehty; huomauttaa kuitenkin, että tämä voidaan selittää osittain (vaikkakaan se ei ole täysin perusteltua) sillä, että ohjelmat oli pantava täytäntöön huomattavan kiireisessä aikataulussa ja vaikeassa poliittisessa, taloudellisessa ja rahoitusta koskevassa ympäristössä;
32. pitää valitettavana, että Kreikan, Irlannin ja Portugalin ohjelmat sisältävät monia yksityiskohtaisia määräyksiä terveydenhuoltojärjestelmän uudistuksesta ja menoleikkauksista; pitää valitettavana, etteivät Euroopan unionin perusoikeuskirja ja perussopimusten määräykset, kuten SEUT-sopimuksen 168 artiklan 7 kohta, sido ohjelmia;
33. huomauttaa, että EU:n valtiovarainministerit hyväksyivät makrotalouden sopeutusohjelmat;

Tämänhetkinen taloudellinen ja sosiaalinen tilanne

34. pitää valitettavana, että toteutetut toimenpiteet ovat lyhyellä aikavälillä kasvattaneet tuloeroja näissä neljässä maassa; panee merkille, että näissä neljässä maassa tuloerojen kasvu on ollut keskimääräistä suurempaa; toteaa, että sosiaalietuuksien ja -palvelujen leikkaukset ja kasvava työttömyys, jotka ovat seurausta makrotalouden tilanteen

korjaamiseen tarkoitettuihin ohjelmiin sisältyvistä toimenpiteistä, sekä palkanalennukset lisäävät köyhyyttä;

35. huomauttaa, että työttömyys, pitkäaikaistyöttömyys ja nuorisotyöttömyys ovat etenkin tukiohjelmissä mukana olevissa neljässä jäsenvaltiossa nousseet tasolle, jota ei voida hyväksyä; korostaa, että korkea nuorisotyöttömyysaste vaarantaa mahdollisuudet tulevaan taloudelliseen kehitykseen, mistä on osoituksena nuorten maahanmuuttajien Etelä-Euroopasta ja Irlannista tuleva virta, joka uhkaa muodostua aivovuodoksi; muistuttaa, että koulutus ja vahva tieteellinen ja teknologinen tausta on järjestelmällisesti määritetty ratkaiseviksi tekijöiksi, joiden avulla nämä taloudet voivat saada muut kiinni rakenteellisesti; panee siten tyytyväisenä merkille viime aikoina EU:n tasolla tehdyt nuorten koulutusta ja työllisyyttä koskevat aloitteet, Erasmus+-ohjelman, nuorisotyöllisyysaloitteen ja EU:n nuorisotakuujärjestelmään myönnetyt 6 miljardia euroa, mutta kehottaa antamaan näitä asioita koskeville toimille entistäkin suurempaa poliittista ja taloudellista painoarvoa; painottaa, että työllisyyteen liittyvä toimivalta on edelleen ensisijaisesti jäsenvaltioilla; kehottaa näin ollen jäsenvaltioita jatkamaan kansallisten koulutusjärjestelmiensä nykyaikaistamista ja ryhtymään toimiin nuorisotyöllisyyden suhteen;
36. panee tyytyväisenä merkille Irlannin ohjelman päättymisen sikäli, että troikan tehtävät ovat päättyneet ja että maa kykeni palaamaan velkakirjamarkkinoille 7. tammikuuta 2014, ja myös Portugalin ohjelman odotetun päättymisen; pitää valitettavana, että Kreikassa tulokset ovat olleet vaihtelevampia, vaikka maassa on toteutettu ennennäkemättömiä uudistuksia; toteaa, että sopeutusohjelmiin osallistuvien maiden kansalaisilta, perheiltä, yrityksiltä ja kansalaisyhteiskuntien muilta instituutioilta on edellytetty erittäin vaativia ponnistuksia; panee merkille ensimmäiset osittaiset taloudellisen tilanteen parannukset joissakin ohjelmamaissa; huomauttaa kuitenkin, että sitkeästi korkeana pysyvä työttömyysaste vaikeuttaa talouden elpymistä ja että sekä kansallisella että unionin tasolla tarvitaan edelleen jatkuvia kunnianhimoisia ponnisteluja;

Troikka: taloudellinen ulottuvuus ja teorettinen perusta sekä päätösten vaikutus

37. korostaa, että asianmukaiset maakohtaiset sekä euroalueen laajuiset talousmallit, jotka perustuvat varovaisiin oletuksiin, riippumattomiin tietoihin, sidosryhmien osallistumiseen ja avoimuuteen, ovat välttämättömiä, jotta voitaisiin tuottaa uskottavia ja tehokkaita sopeutusohjelmia; toteaa, että talousennusteisiin tavallisesti sisältyy jonkinasteista epävarmuutta ja arvaamattomuutta; pitää valitettavana, ettei riittäviä tilastoja ja tietoja aina ole ollut saatavilla;
38. panee tyytyväisenä merkille, että rahoitusavun avulla saavutettiin lyhyellä aikavälillä se tavoite, että vältettiin julkisen talouden velkaa koskeva hallitsematon maksukyvyttömyys, jolla olisi ollut äärimmäisen vakavia taloudellisia ja yhteiskunnallisia seurauksia, jotka olisivat olleet pahempia kuin nykyiset, kuten voidaan perustellusti olettaa, sekä muihin maihin kohdistuvat heijastusvaikutukset, joiden todennäköistä laajuutta on mahdoton arvioida, sekä mahdollisesti joidenkin maiden pakollinen irtautuminen euroalueesta; panee kuitenkin merkille, ettei ole takuita siitä, että tältä vältytään pitkällä aikavälillä; panee merkille myös, etteivät Kreikan

rahoitusapu ja sopeutusohjelma ole estäneet hallittua maksukyvyttömyyttä eivätkä kriisin leviämistä muihin jäsenvaltioihin ja että markkinoiden luottamus palautui ja valtionvelkakirjojen korkoerot alkoivat pienentyä vasta, kun EKP täydensi jo toteutettuja toimia rahapoliittisten suorien kauppojen ohjelmalla elokuussa 2012; pitää valitettavana taloudellista ja yhteiskunnallista taantumaa, johon vaivuttiin, kun ryhdyttiin tekemään finanssipoliittisia ja makrotaloudellisia korjauksia; toteaa, että taloudelliset ja sosiaaliset seuraukset olisivat olleet pahempia ilman EU:n ja IMF:n rahoitusapua ja teknistä tukea;

39. panee merkille, että troikka julkaisi alusta lähtien kattavia asiakirjoja diagnoosista, ennennäkemättömien ongelmien korjaamiseen tähtäävästä strategiasta, asianomaisen jäsenvaltion hallituksen kanssa laadituista poliittisista toimista sekä talousennusteista, joita kaikkia päivitetään säännöllisesti; toteaa, ettei yleisö ei näiden asiakirjojen perusteella ole kuitenkaan pystynyt saamaan kattavaa kuvaa neuvotteluista ja ettei näillä keinoilla saavuteta riittävää vastuuvollisuutta;
40. pitää valitettavana, että troikka on toisinaan esittänyt liian optimistisia oletuksia, erityisesti kun on kyse kasvusta ja työttömyydestä; toteaa, että optimismin liiallisuus on johtunut muun muassa siitä, ettei rajat ylittäviä heijastusvaikutuksia ole riittävästi otettu huomioon (kuten komissio myönsi kertomuksessaan ”Fiscal consolidations and spillovers in the Euro area periphery and core”), muutokseen kohdistetusta poliittisesta vastustuksesta joissakin jäsenvaltioissa sekä sopeutuksen taloudellisista ja sosiaalisista vaikutuksista; pitää valitettavana, että tämä vaikutti myös troikan tekemään analyysiin julkisen talouden vakauttamisen ja kasvun välisestä vuorovaikutuksesta; panee merkille, että tämän seurauksena julkisen talouden tavoitteita ei voitu saavuttaa suunnitellussa aikataulussa;
41. ymmärtää kuulemisten perusteella, että sopeutusohjelman keston ja rahastoista, kuten EVM:sta, tarkoitukseen osoitettujen varojen välillä on kiinteä suhde, mikä tarkoittaa, että pidempikestoinen sopeutusaika olisi tarkoittanut väistämättä muiden euroalueen maiden ja IMF:n tarjoamien ja takaamien rahamäärien merkittävää kasvua, mitä ei pidetty poliittisesti mahdollisena, koska kyseessä olevat rahamäärät olivat jo valmiiksi hyvin suuria; huomauttaa, että sopeutusohjelmien kesto ja takaisinmaksuajat ovat selvästi pidemmät kuin tavallisissa IMF:n rahoitustukiohjelmissa;
42. on tyytyväinen siihen, että rakenteelliset alijäämät ovat pienentyneet kaikissa ohjelmamaissa kunkin tukiohjelman alusta lähtien; pitää valitettavana, etteivät ohjelmat vielä ole johtaneet julkisen velan pienentymiseen suhteessa BKT:hen; panee merkille, että julkisen velan osuus BKT:sta on sen sijaan jyrkästi kasvanut kaikissa ohjelmamaissa, koska ehtojen alaisten lainojen saaminen luonnollisesti aiheuttaa julkisen velan kasvun ja koska toteutetulla politiikalla on lyhyellä aikavälillä taannuttava vaikutus; katsoo lisäksi, että finanssipoliittisten kertoimien tarkka arviointi on erittäin tärkeää, jotta julkisen talouden sopeuttamisella onnistutaan pienentämään velan BKT-osuutta; panee merkille, että kestävämmän yksityisen sektorin velkatason saavuttaminen on myös välttämätöntä pitkän aikavälin vakaudelle; on tietoinen, että kestää tavallisesti useita vuosia ennen kuin rakenteelliset uudistukset voivat merkittävästi kasvattaa tuotantoa ja työllisyyttä;

43. katsoo, että finanssipoliittisista kertoimista on vaikea antaa varmaa arviota; muistuttaa tässä yhteydessä, että IMF on myöntänyt aliarvioineensa finanssipoliittisen kertoimen ennen lokakuuta 2012 tekemissään kasvuennusteissa; panee merkille, että tämän ajanjakson sisällä on tehty kaikkien paitsi yhden tässä mietinnössä käsitellyn alkuperäisen yhteisymmärryspöytäkirjan päätelmät; muistuttaa, että komissio ilmoitti marraskuussa 2012, että ennusteiden virheet eivät johtuneet finanssipoliittisten kertoimien aliarvioinnista; huomauttaa kuitenkin, että komissio myönsi kyselyyn vastatessaan, että finanssipoliittisilla kertoimilla on tapana olla suurempia nykyisenkaltaisessa tilanteessa kuin normaaliaikoina; ottaa huomioon, että finanssipoliittiset kertoimet ovat osittain sisäsyntyisiä ja muuttuvat makrotaloudellisten olosuhteiden muuttuessa; huomauttaa, että troikka ei tämän komission ja IMF:n välisen julkisesti esitetyn finanssipoliittisen kertoimen kokoa koskeneen erimielisyyden seurauksena omaksunut yhteistä kantaa;
44. huomauttaa, että IMF on ilmoittanut troikan puitteissa toteuttamiensa apuoperaatioiden tavoitteeksi sisäisen devalvoinnin muun muassa palkkojen alentamisella ja eläkkeiden leikkauksilla, mutta komissio ei ole koskaan selvästi vahvistanut kyseistä tavoitetta; panee merkille, että kaikissa neljässä tarkastelun kohteena olevassa ohjelmamaassa komission korostamana tavoitteena on pikemminkin ollut julkisen talouden vakauttaminen; on tietoinen näistä painopiste-eroista IMF:n ja komission välillä; panee merkille näiden kahden instituution tavoitteiden välisen alustavan epäjohdonmukaisuuden; toteaa, että yhteisesti on päätetty käyttää molempien välineiden yhdistelmää sekä rakenteellisia uudistuksia ja muita täydentäviä toimenpiteitä; panee merkille, että julkisen talouden vakauttamisen ja rajoittavan palkkapolitiikan yhdistelmä on heikentänyt sekä julkista että yksityistä kysyntää; toteaa, että tavoite uudistaa ohjelmamaissa sekä teollinen perusta että institutionaaliset rakenteet, mikä tekisi maista kestävämpiä ja tehokkaampia, ei ole saanut yhtä paljon huomiota kuin yllä mainitut tavoitteet;
45. katsoo, että sopeutusstrategioiden kielteisen taloudellisen ja sosiaalisen vaikutuksen lieventämiseen on ohjelmamaissa kiinnitetty liian vähän huomiota; muistuttaa kriisien alkuperästä; pitää valitettavana, että kriisinhallinnassa käytetyssä yhden kaikille sopivan ratkaisun mallissa on liian usein käynyt niin, ettei toteutettaviksi määrättyjen toimenpiteiden taloudellisen ja yhteiskunnallisen vaikutuksen tasapainoa ole otettu täysin huomioon;
46. korostaa, että kansallisen tason omavastuullisuus on hyvin tärkeää ja että sovittujen toimenpiteiden toteutuksen epäonnistuminen vaikuttaa odotettuihin tuloksiin ja aiheuttaa kyseiselle maalle lisävaikeuksia entistä pidemmällä aikavälillä; panee merkille, että IMF:n kokemuksen mukaan maan omavastuullisuutta voidaan pitää tärkeimpänä yksittäisenä tekijänä rahoitustukiohjelman onnistumisessa; korostaa kuitenkin, että kansallisen tason omavastuullisuutta ei voida saavuttaa ilman asianmukaista demokraattista legitimitiä ja vastuuvollisuutta sekä kansallisella että EU:n tasolla; korostaa tässä suhteessa sitä, että talouden sopeutusohjelmia täytäntöönpanevien talousarvioiden ja lainsäädännön käsittely kansallisissa parlamenteissa vaikuttaa ratkaisevasti vastuuvollisuuden ja avoimuuden toteutumiseen kansallisella tasolla;

47. korostaa, että parempi sukupuolten tasa-arvo on tärkeä tekijä vahvempien talouksien rakentamisessa, ja sitä ei tulisi koskaan ylenkatsoa taloudellisissa analyyseissä tai suosituksissa;

Troikka: institutionaalinen ulottuvuus ja demokraattinen legitimitetti

48. panee merkille, että EU:n kriisiin antaman vastauksen kehittyvän luonteen, EKP:n epäselvän aseman troikassa ja troikan päätöksentekoprosessin luonteen vuoksi troikan toimeksiantoa on pidetty epäselvänä ja sen on katsottu kärsivän avoimuuden ja demokraattisen valvonnan puuttumisesta;
49. huomauttaa kuitenkin, että 21. toukokuuta 2013 annettu asetus (EU) N:o 472/2013 on ensimmäinen – tosin riittämätön – askel kohti rahoitusvaikeuksiin joutuvien maiden kohdalla euroalueella käytettävien valvontamenettelyjen koontamista ja että siinä annetaan troikalle valtuutus; pitää myönteisinä muun muassa seuraavia: valtionvelan kestävyuden arviointia koskevat säännökset, avoimemmat menettelyt makrotalouden sopeutusohjelmien hyväksymisessä, mukaan lukien se, että niissä on otettava huomioon haitalliset heijastusvaikutukset sekä makrotaloudelliset ja rahoitukseen liittyvät häiriöt sekä valvontaoikeuksien siirtäminen Euroopan parlamentille, työmarkkinaosapuolten osallistumista koskevat säännökset, vaatimukset, joiden mukaan palkkojen muodostumista koskevat kansalliset käytännöt ja instituutiot on otettava nimenomaisesti huomioon, tarve varmistaa riittävät resurssit keskeisille politiikanaloille kuten koulutukseen ja terveydenhoitoon sekä apua saaville jäsenvaltioille myönnettävät poikkeukset vakaus- ja kasvusopimuksen asiaankuuluvista vaatimuksista;
50. panee merkille euroryhmän puheenjohtajan lausunnon, jonka mukaan euroryhmä antaa komissiolle valtuutuksen neuvotella sen puolesta tukeen liitettyjen ehtojen yksityiskohdista siten, että se samalla ottaa huomioon jäsenvaltioiden näkemykset ehdollisuuden keskeisistä tekijöistä ja, jäsenvaltioiden omat taloudelliset rajoitukset huomioon ottaen, rahoitustuen koosta; panee merkille, että edellä mainittua menettelyä, jossa euroryhmä antaa komissiolle valtuutuksen, ei ole määritetty EU:n lainsäädännössä, koska euroryhmä ei ole Euroopan unionin virallinen toimielin; korostaa, että vaikka komissio toimii jäsenvaltioiden puolesta, lopullinen poliittinen vastuu makrotalouden sopeutusohjelmien suunnittelusta ja hyväksymisestä on EU:n valtiovarainministereillä ja heidän hallituksillaan; pitää valitettavana, että euroryhmällä ei ole EU:n tason demokraattista legitimitettiä eikä vastuuvollisuutta, kun se käyttää toimeenpanovaltaa EU:n tasolla;
51. huomauttaa, että pelastusjärjestelyt ja troikka olivat luonteeltaan tilapäisiä, ja pitää valitettavana, ettei troikan perustamiselle ollut unionin primaarilainsäädäntöön perustuvaa asianmukaista oikeusperustaa, mikä johti hallitustenvälisen mekanismien, kuten ERVM:n ja lopulta EVM:n, perustamiseen; kehottaa perustamaan kaikki tulevat ratkaisut unionin primaarilainsäädäntöön; on tietoinen, että tämä saattaa tarkoittaa, että perussopimusta on muutettava;
52. on huolissaan siitä, että euroryhmän entinen puheenjohtaja myönsi Euroopan parlamentissa, että euroryhmä vahvisti troikan suosituksia pohtimatta laajemmin niiden erityisiä poliittisia vaikutuksia; korostaa, että jos tämä on totta, se ei vapauta euroalueen

valtiovarainministereitä makrotalouden sopeutusohjelmia ja yhteisymmärryspöytäkirjoja koskevasta poliittisesta vastuusta; huomauttaa, että tällainen tunnustus heittää huolestuttavan varjon sekä komissiolle että EKP:lle tukiohjelmien suunnittelussa, täytäntöönpanossa ja arvioinnissa siirrettyjen ”teknistä neuvontaa” ja ”euroryhmän edustusta” koskevien tehtävien hämärtyneen soveltamisalan päälle; pitää siksi valitettavana, että neuvosto ja euroryhmä eivät anna komissiolle selkeitä ja vastuuvellollisia tapauskohtaisia valtuutuksia;

53. kyseenalaistaa komission kaksitahoisen aseman troikassa yhtäältä jäsenvaltioiden edustajana ja toisaalta EU:n toimielimenä; vakuuttaa, että komissiolla on mahdollinen eturistiriita troikassa sille kuuluvan roolin ja perussopimusten ja yhteisön säännösten valvojana sille kuuluvan vastuun välillä, erityisesti sellaisilla politiikanaloilla kuten kilpailu- ja valiontukupolitiikka sekä sosiaalisen yhteenkuuluvuuden politiikka, ja suhteessa jäsenvaltioiden palkka- ja sosiaalipolitiikkaan – alueeseen, jolla komissiolla ei ole toimivaltaa – sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan noudattamiseen; huomauttaa, että kyseinen tilanne on ristiriidassa komission tavanomaisen tehtävän kanssa, jonka mukaan sen on toimittava riippumattomana toimeenpanoelimenä, joka suojelee EU:n etuja ja varmistaa EU:n sääntöjen täytäntöönpanon perussopimuksissa säädetyissä puitteissa;
54. huomauttaa myös mahdollisesta eturistiriidasta EKP:lla troikassa tällä hetkellä teknisenä neuvonantajana olevan roolin ja toisaalta sen aseman välillä, joka sillä on toimiessaan luotonantajana neljälle jäsenvaltiolle, sekä sille perussopimuksen nojalla annettujen tehtävien osalta, sillä se on tehnyt omista toimistaan sellaisten ehtojen alaisia, joita koskevien päätösten tekemiseen se itse osallistuu; pitää kuitenkin EKP:n osuutta kriisin käsittelyssä myönteisenä, mutta pyytää, että sen mahdolliset eturistiriidat, erityisesti ratkaisevan tärkeän likviditeettipolitiikan osalta, tutkitaan huolellisesti; panee merkille, että koko kriisin ajan EKP:llä on ollut keskeistä tietoa pankkisektorin tilasta ja yleisesti rahoitusvakaudesta ja että se on myöhemmin käyttänyt poliittista vaikutusvaltaa suhteessa päätöksentekijöihin ainakin Kreikan velkajärjestelyissä, joiden yhteydessä EKP vaati, että yhteistoimintalauseke poistettiin sen hallussa olevista valtionvelkakirjoista, Kyproksen hätätilanteisiin liittyvän maksuvalmiusavun toimissa ja Irlannin etuoikeutettujen joukkovelkakirjojen haltijoiden jättämisessä alaskirjauksen ulkopuolelle;
55. panee merkille, ettei EKP:n roolia ole määritetty riittävän tarkasti, sillä EVM-sopimuksessa ja asetuksessa (EU) N:o 472/2013 todetaan, että komission olisi työskenneltävä ”yhdessä EKP:n kanssa”, minkä myötä EKP:n olisi rajoitettava neuvonantajan rooliin; panee merkille, että euroryhmä on pyytänyt EKP:n osallistumista asiantuntemuksen tarjoajana täydentämässä muiden troikan kumppanien näkemyksiä ja että unionin tuomioistuin on Pringlen asiassa antanut ratkaisun, jonka mukaan EKP:lle EVM-sopimuksessa annetut tehtävät ovat SEUT-sopimuksessa ja EKPJ:n [ja EKP:n] perussäännössä EKP:lle annettujen erilaisten tehtävien mukaisia edellyttäen, että tietyt ehdot täytetään pysyvästi; huomauttaa, että euroryhmä on vastuussa sen sallimisesta, että EKP toimii yhdessä troikan kanssa, mutta muistuttaa, että SEUT-sopimuksen mukaan EKP:n tehtävät rajoittuvat rahapolitiikkaan ja rahoitusvakauteen ja että perussopimuksissa ei ole määräyksiä EKP:n osallistumisesta budjetti-, finanssi- ja rakennepolitiikkaa koskevaan päätöksentekoprosessiin; muistuttaa, että SEUT-

sopimuksen 127 artiklassa määrätään, että EKPJ tukee yleistä talouspolitiikkaa unionissa osallistuakseen Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 3 artiklassa määriteltyjen unionin tavoitteiden saavuttamiseen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta hintatason vakauden tavoitetta;

56. huomauttaa, että troikan demokraattinen vastuuvollisuus kansallisella tasolla on ohjelmamaissa yleisesti ottaen heikko; panee kuitenkin merkille, että demokraattinen vastuuvollisuus vaihtelee maiden välillä sen mukaan, mikä on kansallisten täytäntöönpanijoiden tahto ja kansallisten parlamenttien todellinen valvontamahdollisuus, kuten Kyproksen parlamentin alkuperäistä yhteisymmärryspöytäkirjaa koskeva hylkäävä päätös osoitti; toteaa kuitenkin, että kansallisten parlamenttien oli, kun niitä kuultiin, tehtävä valinta sen välillä, päädytäänkö laiminlyömään velanmaksu vai hyväksytäänkö troikan ja kansallisten viranomaisten välillä neuvoteltu yhteisymmärryspöytäkirja; huomauttaa, ettei yhteisymmärryspöytäkirjaa ratifioitu Portugalin kansallisessa parlamentissa; panee huolestuneena merkille, että troikka muodostuu kolmesta riippumattomasta toimielimestä, joiden välillä vastuu on jaettu epätasaisesti, joilla on erilaiset toimeksiannot ja neuvottelu- ja päätöksentekorakenteet ja joiden vastuuvollisuus on erilainen, mikä on saanut aikaan koko troikan asianmukaisen valvonnan ja demokraattisen vastuuvollisuuden puutteen;
57. pitää valitettavana, ettei IMF sääntöjensä perusteella voi esiintyä virallisesti kansallisissa parlamenteissa tai Euroopan parlamentissa eikä raportoida niille kirjallisesti; toteaa, että IMF:n hallintorakenne on suunniteltu palvelemaan vastuuvollisuutta 188 jäsenvaltiota kohtaan IMF:n johtokunnan kautta; korostaa, että IMF:n toimiminen viimesijaisena lainaajana, joka tarjoaa enintään kolmanneksen rahoituksesta, asettaa laitoksen vähemmistöasemaan;
58. panee merkille, että euroryhmä ja IMF tekevät troikan valmistelevan työn perusteella erikseen ja lainmukaisten perussääntöjensä ja rooliensa mukaisesti virallisia päätöksiä, ja että siten ne kumpikin ottavat poliittisen vastuun troikan toimista; panee lisäksi merkille, että Euroopan vakausmekanismille on nyt annettu merkittävä rooli, sillä se vastaa euroalueen jäsenvaltioiden myöntämää rahoitusapua koskevista päätöksistä ja asettaa näin ollen euroalueen jäsenvaltioiden kansalliset täytäntöönpanijat, mukaan lukien asianomaisten jäsenvaltioiden hallitukset, tehtyjen päätösten ytimeen;
59. toteaa, että troikan demokraattinen legitimitetti kansallisella tasolla juontuu euroryhmän ja Ecofin-neuvoston jäsenten poliittisesta vastuusta niiden kansallisille parlamenteille; pitää valitettavana, ettei troikalla ole rakenteensa vuoksi mahdollisuuksia demokraattiseen legitimitettiin unionin tasolla;
60. pitää valitettavana, että EU:n toimielimet kuvataan syntipukeiksi jäsenvaltioiden makrotalouden sopeutuksen haittavaikutuksiin, vaikka jäsenvaltioiden valtiovarainministerit kantavat poliittisen vastuun troikasta ja sen toiminnoista; korostaa, että tämä saattaa lisätä euroskeptisyyttä, vaikka vastuu on kansallisella tasolla eikä EU:n tasolla;
61. kehottaa euroryhmää, neuvostoa ja Eurooppa-neuvostoa kantamaan täyden vastuun troikan toimista;

62. panee merkille, että EVM on hallitustenvälinen elin, joka ei ole osa Euroopan unionin oikeudellista rakennetta ja jota sitoo yksimielisyysääntö tavanomaisessa menettelyssä; katsoo, että tästä syystä tarvitaan keskinäistä sitoutumista ja yhteisvastuullisuutta; toteaa, että EVM-sopimuksessa otettiin käyttöön lainan ehdollisuuden periaate makrotalouden sopeutusohjelman muodossa; panee merkille, ettei EVM-sopimuksessa määritetä tarkkaan ehtojen tai sopeutusohjelmien sisältöä, mikä antaa paljon liikkumavaraa ehtojen suosittamisessa;
63. toivoo, että kansalliset tilintarkastustuomioistuimet ottavat täysimääräisesti kantaakseen oikeudellisen vastuunsa rahoitustoimien lain- ja sääntöjenmukaisuuden sekä valvontajärjestelmien tehokkuuden tarkastamisesta; kehottaa ylimpiä tarkastuselimisiä tehostamaan yhteistyötään erityisesti vaihtamalla parhaita käytäntöjä;

Ehdotukset ja suositukset

64. pitää myönteisenä komission, EKP:n, euroryhmän puheenjohtajan, IMF:n, Kyproksen, Irlannin, Kreikan ja Portugalin kansallisen hallituksen ja keskuspankin sekä työmarkkinaosapuolten ja kansalaisyhteiskunnan edustajien halukkuutta tehdä yhteistyötä ja avustaa Euroopan parlamenttia troikan roolin ja toimintojen arvioimisessa muun muassa vastaamalla yksityiskohtaiseen kyselyyn ja/tai osallistamalla virallisiin ja epävirallisiin kuulemisiin;
65. pitää valitettavana, että Eurooppa-neuvosto ei ole ottanut riittävästi huomioon rahoitus-, talous- ja sosiaalikiirisistä 6. heinäkuuta 2011 annettuun Euroopan parlamentin päätöslauselmaan sisältyviä ehdotuksia; korostaa, että niiden täytäntöönpano olisi edistänyt talous- ja rahaliiton taloudellista ja sosiaalista lähentymistä sekä varmistanut talous- ja finanssipolitiikan koordinoitujen täyden demokraattisen legitimitiimin;

Lyhyt ja keskipitkä aikaväli

66. kehottaa laatimaan ensimmäisessä vaiheessa selvät, avoimet ja sitovat menettelysäännöt troikkaan kuuluvien toimielinten välistä vuorovaikutusta ja niiden tehtävien ja vastuun jakoa varten; on vahvasti sitä mieltä, että tehtävät on määriteltävä ja jaettava selkeästi, jotta lisätään avoimuutta, mahdollistetaan troikan tehokkaampi demokraattinen valvonta ja tuetaan sen työn uskottavuutta;
67. kehottaa kehittämään parannetun viestintästrategian nykyisille ja tuleville rahoitustukiohjelmille; kehottaa asettamaan asian ehdottomalle etusijalle, sillä toimettomuus tällä alalla vahingoittaa unionin mainetta;
68. vaatii ulkoisten konsulttien kanssa tehtävien sopimusten, tarjouskilpailujen puuttumisen, maksettujen hyvin suurten palkkioiden ja mahdollisten eturistiriitojen avointa arviointia;

Taloudellinen ja sosiaalinen vaikutus

69. palauttaa mieleen, että parlamentin kantaan asetukseen (EU) N:o 472/2013 sisältyi sellaisten säännösten käyttöönotto, joissa edellytetään makrotalouden sopeutusohjelmiin varasuunnitelmaa siltä varalta, etteivät niiden pohjana olevat ennusteet toteudukaan tai että tilanne muuttuu tukea saavasta jäsenvaltiosta riippumattomista syistä, kuten

odottamattomien kansainvälisten talouskriisien vuoksi; korostaa, että tällaiset suunnitelmat ovat järkevän päätöksenteon edellytys, kun otetaan huomioon ohjelmaennusteiden pohjana olevien taloudellisten mallien epävakaus ja heikko luotettavuus, joka on nähtävissä kaikissa tukiohjelmiin osallistuvissa jäsenvaltioissa;

70. kehottaa EU:ta seuraamaan tiiviisti jäsenvaltioiden talouden, julkisen talouden ja rahoitusilanteen kehitystä ja luomaan myönteisten kannustimien vakinaisen järjestelmän, josta palkitaan asianmukaisesti niitä, jotka noudattavat tämän osalta parhaita käytäntöjä, ja niitä, jotka noudattavat täysin talouden sopeutusohjelmaansa;
71. vaatii troikkaa arvioimaan finanssipoliittisia kertoimia koskevan käynnissä olevan keskustelun tilannetta ja harkitsemaan yhteisymmärryspöytäkirjojen tarkistamista tuoreimpien empiiristen tulosten pohjalta;
72. pyytää troikkaa tekemään uusia velkakestävyysarviointeja ja käsittelemään kiireellisenä asiana tarvetta vähentää Kreikan julkista velkataakkaa ja Kreikasta ulkomaille suuntautuvia suuria pääomavirtoja, jotka vahvistavat osaltaan merkittävästi maan tämänhetkisen laman noidankehää; muistuttaa, että velan uudelleenjärjestelyä varten on joukkolainojen pääomien aliarvostuksen lisäksi useita mahdollisuuksia, kuten joukkovelkakirjojen vaihto, joukkovelkakirjojen maturiteettien pidentäminen ja kuponkituottojen vähentäminen; katsoo, että velan uudelleenjärjestelyä koskevia eri mahdollisuuksia olisi punnittava huolellisesti;
73. painottaa, että yhteisymmärryspöytäkirjat olisi saatettava Euroopan unionin tavoitteiden mukaisiksi siltä osin kun ne eivät sitä ole, ja että näitä tavoitteita ovat työllisyyden edistäminen, elin- ja työolojen kohentaminen siten, että olojen yhdenmukaistaminen olisi mahdollista samalla kun niitä parannetaan, riittävä sosiaalinen suojele, työmarkkinaosapuolten välinen vuoropuhelu, inhimillisten voimavarojen kehittäminen tarkoituksena saavuttaa korkea ja kestävä työllisyystaso sekä syrjäytymisen torjuminen, kuten SEUT-sopimuksen 151 artiklassa todetaan; puoltaa yhteisymmärryspöytäkirjoissa jo toteutetun julkisen talouden sopeutuksen aikataulun varovaista pidentämistä, kun otetaan huomioon yleistä romahdusta koskevien pelkojen hälveneminen; puoltaa lisäsopeutusten harkitsemista makrotalouden jatkokehityksen pohjalta;
74. pitää valitettavana, että kaikki vastuuttomasti toimineet eivät ole jakaneet taakkaa ja että joukkovelkakirjojen haltijoiden suojelela pidettiin EU:n tason välttämättömyytenä rahoitusvakauden vuoksi; pyytää neuvostoa aktivoimaan heikkolaatuisten omaisuuserien käsittelyä koskevan kehityksen, josta se on päättänyt, jotta pystytään katkaisemaan valtioiden ja pankkien välinen noidankehä ja lievittämään Irlannin, Kreikan, Portugalin ja Kyproksen julkista velkataakkaa; kehottaa euroryhmää lunastamaan sitoumuksensa tarkastella Irlannin rahoitusalan tilannetta Irlannissa toteutettavan sopeutuksen kestävyuden lisäämiseksi edelleen, sekä kehottaa kaiken edellä esitetyn huomioon ottaen euroryhmää täyttämään Irlannille antamansa sitoumuksen ja puuttumaan sen pankkien velkataakkaan; katsoo, että olisi kiinnitettävä erityistä huomiota vakaus- ja kasvusopimuksen soveltamiseen kyseiseen velkaperintöön, koska sitä pidetään Irlannissa epäoikeudenmukaisena ja rasitteena, joka painaa maata uudistetun sopimuksen joustavuussäännösten vuoksi; katsoo, että pitkällä aikavälillä kustannusten jakautumisen olisi noudatettava suojeltujen

joukkovelkakirjojen haltijoiden jakaumaa; panee merkille Irlannin viranomaisten vaatimuksen rahoitusalan pelastamisen kustannuksia vastaavan julkisen velan osuuden siirtämisestä EVM:ään;

75. suosittelee, että komissio, euroryhmä ja IMF tutkisivat tarkemmin ajatusta ”ehdollisista vaihtovelkakirjoista”, joissa rahoitusapua saavien jäsenvaltioiden uusien liikkeeseen laskettujen valtionlainojen tuotto kytkettäisiin talouskasvuun;
76. muistuttaa, että erityisesti rahoitusvakautensa osalta vakavissa vaikeuksissa olevien tai vakavien vaikeuksien uhasta kärsivien euroalueen jäsenvaltioiden talouden ja julkisen talouden valvonnan tiukentamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 472/2013 (Gauzèsin mietintö) mainittujen ohjelmamaiden on toteutettava toimenpiteitä verotulojen turvaamiseksi toteuttamalla ”tiivissä yhteistyössä komission kanssa ja yhdessä EKP:n ja aiheellisissa tapauksissa IMF:n kanssa [...] verotulojensa lisäämiseksi toimenpiteitä, joilla pyritään vahvistamaan veronkantokapasiteetin tehokkuutta ja tuloksellisuutta sekä torjumaan veropetoksia ja veronkiertoa”; muistuttaa, että olisi toteutettava ripeästi tehokkaita toimia veropetosten torjumiseksi ja ehkäisemiseksi sekä EU:ssa että sen ulkopuolella; suosittelee sellaisten toimenpiteiden täytäntöönpanoa, joiden ansiosta kaikkien osapuolten olisi osallistuttava oikeudenmukaisesti verotulojen karttumiseen;
77. kehottaa julkaisemaan tiedot siitä, mihin pelastusrahastojen varoja käytetään; korostaa, että olisi selvitettävä alijäämien rahoitukseen, valtion rahoitukseen sekä yksityisille lainanantajille ohjattujen määrien suuruudet;
78. vaatii työmarkkinaosapuolten ottamista tehokkaasti mukaan nykyisten ja tulevien sopeutusohjelmien laadintaan ja täytäntöönpanoon; katsoo, että ohjelmien puitteissa työmarkkinaosapuolten kanssa aikaansaatuja sopimuksia olisi noudatettava sikäli kuin ne ovat yhteensopivia ohjelmien kanssa; painottaa, että asetuksessa (EU) N:o 472/2013 säädetään, että tukiohjelmissa on otettava huomioon palkanmuodostuksen kansalliset käytännöt ja instituutiot;
79. kehottaa ottamaan Euroopan investointipankin mahdollisuuksien mukaisesti mukaan investointeihin liittyvien toimenpiteiden suunnitteluun ja täytäntöönpanoon taloudellisen ja sosiaalisen elpymisen edistämiseksi;
80. pitää valitettavana, etteivät Euroopan unionin perusoikeuskirja, Euroopan ihmisoikeussopimus ja Euroopan sosiaalinen peruskirja sido ohjelmia, koska ne eivät perustu unionin primaarilainsäädäntöön;
81. painottaa, että unionin toimielinten on noudatettava unionin lainsäädäntöä, Euroopan unionin perusoikeuskirja mukaan lukien, kaikissa olosuhteissa;
82. korostaa, että talouden vakauden ja rahoitusvakauden tavoittelemisen jäsenvaltioissa ja koko unionissa ei saa heikentää sosiaalista vakautta, Euroopan sosiaalista mallia tai unionin kansalaisten sosiaalisia oikeuksia; korostaa, että poliittiseen asialistaan olisi sisällytettävä perussopimukseen kirjattu työmarkkinaosapuolten osallistuminen unionin tason taloudelliseen vuoropuheluun; toteaa, että on välttämätöntä ottaa

työmarkkinaosapuolet mukaan nykyisten ja tulevien sopeutusohjelmien suunnitteluun ja täytäntöönpanoon;

Komissio

83. kehottaa panemaan asetuksen (EU) N:o 472/2013 täysimääräisesti täytäntöön ja kantamaan siitä täysimääräisen vastuun; kehottaa komissiota käynnistämään toimielinten väliset neuvottelut parlamentin kanssa, jotta voidaan määrittää yhteinen menettely, jolla parlamentin asiasta vastaavalle valiokunnalle tiedotetaan makrotalouden sopeutusohjelman seurantaan perustuvista päätelmistä sekä asetuksen (EU) N:o 472/2013 7 artiklan mukaisen makrotalouden sopeutusohjelmaluonnoksen laatimisen edistymisestä; muistuttaa komissiota, että sen tulee laatia ja julkaista jälkiarvioinnit suosituksistaan ja osallistumisestaan troikkaan; pyytää komissiota sisällyttämään nämä arvioinnit asetuksen (EU) N:o 472/2013 19 artiklan mukaiseen arviointikertomukseen; muistuttaa neuvostoa ja komissiota, että asetuksen (EU) N:o 472/2013 16 artiklan mukaan jäsenvaltioihin, jotka saavat rahoitustukea 30. toukokuuta 2013, sovelletaan kyseistä asetusta mainitusta päivästä alkaen; kehottaa neuvostoa ja komissiota toimimaan SEUT-sopimuksen 265 artiklan mukaisesti tilapäisten rahoitustukiohjelmien mukauttamiseksi ja yhdenmukaistamiseksi asetuksessa (EU) N:o 472/2013 mainittujen menettelyjen ja säädösten kanssa; kehottaa komissiota ja lainsäädäntövallan käyttäjiä tekemään asiaankuuluvat päätelmät troikan kokemuksista laatiessaan ja pannesaan täytäntöön EMU:n seuraavia vaiheita, myös tarkistaessaan asetusta (EU) N:o 472/2013;
84. muistuttaa komissiota ja neuvostoa täysistunnossa hyväksymästään kannasta, joka koskee asetusta (EU) N:o 472/2013; korostaa erityisesti, että parlamentti sisällytti tähän kantaansa säännöksiä, jotka lisäävät entisestään makrotalouden sopeutusohjelmien hyväksymiseen johtavan päätöksentekoprosessin avoimuutta ja vastuuvellollisuutta sekä antavat komissiolle selvemmät ja hyvin rajatut valtuudet ja yleisen roolin; pyytää komissiota arvioimaan nämä säännökset uudelleen ja sisällyttämään ne asetuksen (EU) N:o 472/2013 tulevaan muutosehdotukseen; muistuttaa siksi, että tulevien tukiohjelmien valmistelu on asetettava komission vastuulle, jonka olisi pyydettävä tarvittaessa neuvoja kolmansilta osapuolilta kuten EKP:lta, IMF:ltä tai muilta elimiltä;
85. pyytää komission täyttä vastuuvellollisuutta asetuksen (EU) N:o 472/2013 mukaisesti ja sitä laajemmin komission toimiessa unionin avustusmekanismin jäsenenä; pyytää, että komission edustajia kyseisessä avustusmekanismissa kuultaisiin Euroopan parlamentissa, ennen kuin he alkavat hoitaa tehtäviään; vaatii, että heidän on raportoitava säännöllisesti parlamentille;
86. ehdottaa, että komission olisi asetettava kutakin ohjelmamaata varten ”kasvutyöryhmä”, joka koostuu (muun muassa) jäsenvaltioiden ja EIP:n asiantuntijoista sekä yksityissektorin ja kansalaisyhteiskunnan edustajista, jotta mahdollistetaan omavastuullisuus, ja jonka tehtävänä on ehdottaa julkisen talouden vakauttamista ja rakenneuudistuksia täydentäviä vaihtoehtoja kasvun edistämiseksi; ehdottaa, että tämän työryhmän tavoitteena olisi palauttaa luottamus ja siten mahdollistaa investointien tekeminen; katsoo, että komission olisi hyödynnettävä EU:n jäsenvaltioiden ja tuensaajavaltioiden julkishallintojen yhteistyön twinning-välineestä saatuja kokemuksia;

87. katsoo, että euroalueen tilanne (mukaan lukien kansallisten toimien heijastusvaikutukset muihin jäsenvaltioihin) olisi kokonaisuutena otettava paremmin huomioon tarkasteltaessa makrotalouden epätasapainoa koskevaa menettelyä tai komission laatiessa vuotuista kasvuselvitystä;
88. katsoo, että makrotalouden epätasapainoa koskevassa menettelyssä olisi myös arvioitava selkeästi jäsenvaltioiden mahdollista liiallista riippuvuutta tietyistä toimialasta;
89. pyytää komissiota tutkimaan perusteellisesti valtiontukisääntöjen pohjalta Euroopan keskuspankkijärjestelmän likviditeetin tarjonnat;
90. kehottaa komissiota ”perussopimusten valvojana” esittämään maaliskuun 2015 loppuun mennessä yksityiskohtaisen tutkimuksen sopeutusohjelmien taloudellisista ja sosiaalisista seurauksista kyseisissä neljässä valtiossa, jotta saadaan täsmällinen käsitys ohjelmien sekä lyhyen että pitkän aikavälin vaikutuksesta ja jotta näin saatuja tietoja voidaan käyttää tulevaisuudessa; pyytää komissiota hyödyntämään tutkimusta laatiessaan kaikkia asiaankuuluvia neuvoa-antavia elimiä, muun muassa talous- ja rahoituskomiteaa, työllisyyskomiteaa ja sosiaalisen suojelun komiteaa sekä tekemään täysimääräisesti yhteistyötä parlamentin kanssa; katsoo, että komission kertomuksessa olisi myös otettava huomioon Euroopan unionin perusoikeusviraston arviointi;
91. kehottaa komissiota ja neuvostoa varmistamaan kaikkien asiaankuuluvien komission pääosastojen sekä kansallisten ministeriöiden osallistumisen yhteysymmärryspöytäkirjoja koskeviin keskusteluihin ja päätöksiin; korostaa erityisesti työllisyysasioiden pääosaston roolia, jossa sen on toimittava talous- ja raha-asioiden pääosaston (PO ECFIN) ja sisämarkkinoiden ja palvelujen pääosaston (PO MARKT) rinnalla, jotta varmistetaan, että sosiaalinen ulottuvuus on keskeisenä näkökohtana neuvotteluissa ja että myös sosiaaliset vaikutukset otetaan huomioon;

EKP

92. pyytää, että troikan järjestelmän mahdollisen muutoksen yhteydessä EKP:n roolia analysoidaan huolellisesti sen mukauttamiseksi EKP:n valtuutukseen; pyytää erityisesti antamaan EKP:lle hiljaisen tarkkailijan aseman sekä avoimen ja selkeästi määritellyn neuvoa-antavan roolin ilman täysivaltaisen neuvottelukumppanin asemaa ja lopettamaan käytännön, jonka mukaisesti EKP toimii tehtävänmääritysten yhtenä allekirjoittajana;
93. pyytää EKP:a laatimaan ja julkaisemaan jälkiarvioinnit suositustensa ja troikkaan osallistumisensa vaikutuksista;
94. suosittelee, että EKP:a päivittää hätätilanteisiin liittyvää maksuvalmiusapua koskevia ohjeitaan ja vakuuspuiteasetuksiaan likviditeetin tarjonnan avoimuuden lisäämiseksi rahoitusapua saavissa jäsenvaltioissa sekä lisätäkseen EKP:n käyttämään maksuvalmiusmääritelmään liittyvää oikeusvarmuutta;
95. kehottaa EKP:tä ja kansallisia keskuspankkeja julkistamaan riittävän ajoissa kattavia tietoja hätätilanteisiin liittyvästä maksuvalmiusavusta ja myös tuen ehdoista, kuten

vakavaraisuudesta, siitä, miten kansalliset keskuspankit rahoittavat maksuvalmiusavun, oikeuskehyksestä ja käytännön toiminnasta;

IMF

96. katsoo, että suunniteltuaan ja toteutettuaan kaikkien näiden vuosien ajan taloudellisia ohjelmia EU:n toimielimet ovat hankkineet tarvittavan osaamisen suunnitellakseen ja toteuttaakseen niitä itse ja että IMF:n osallistuminen voidaan määritellä uudelleen tässä mietinnössä esitettyjen ehdotusten mukaisesti;
97. vaatii, että IMF:n mahdollisen osallistumisen euroalueeseen on oltava vastaisuudessa edelleen valinnaista;
98. kehottaa IMF:ää määrittämään EU:hun liittyviin tukiohjelmiin osallistumisensa uudelleen siten, että siitä tulee katalyyttinen luotonantaja, joka tarjoaa vähimmäismäärän rahoitusta ja asiantuntemusta lainaa ottavalle maalle ja EU:n toimielimille, mutta säilyttää samalla mahdollisuuden poistua ohjelmasta erimielisyyksien ilmetessä;
99. pyytää komissiota ehdottamaan SEUT-sopimuksen 138 artiklan mukaisesti tarvittavia toimenpiteitä, joilla varmistetaan euroalueen yhtenäinen edustus kansainvälisissä rahoituslaitoksissa ja konferensseissa sekä etenkin IMF:ssä, jotta korvataan nykyinen järjestelmä, jossa yksittäiset jäsenvaltiot ovat edustettuina kansainvälisellä tasolla; panee merkille, että tämä edellyttää IMF:n sääntöjen muuttamista;
100. kehottaa kuulemaan parlamenttia IMF:n osallistumisesta euroalueeseen tarpeen mukaan;

Neuvosto ja euroryhmä

101. vaatii euroryhmän päätöksentekoprosessin uudelleenarviointia siten, että siihen sisällytettäisiin asianmukainen demokraattinen vastuuvollisuus sekä jäsenvaltion että Euroopan unionin tasolla; kehottaa laatimaan unionin suuntaviivat toimenpiteiden täytäntöönpanoa koskevan asianmukaisen demokraattisen valvonnan varmistamiseksi jäsenvaltioissa siten, että niissä otetaan huomioon työpaikkojen laatu, sosiaalinen suojele, terveydenhuolto ja koulutus sekä varmistetaan kaikille mahdollisuus sosiaalisten järjestelmien käyttöön; ehdottaa, että euroryhmän puheenjohtajan tehtävän hoitamisen olisi oltava kokopäivätoimista; ehdottaa, että puheenjohtajana toimisi yksi komission varapuheenjohtajista, joka olisi vastuuvollinen parlamentille; kehottaa perustamaan lyhyellä aikavälillä troikan ja parlamentin välisen säännöllisen vuoropuhelun;
102. kehottaa euroryhmää, neuvostoa ja Eurooppa-neuvostoa kantamaan täyden vastuun troikan toimista; katsoo, että erityisesti rahoitusapua koskevien euroryhmän päätösten vastuuvollisuutta on parannettava, sillä valtiovarainministereillä on viime kädessä poliittinen vastuu makrotalouden sopeutusohjelmista ja niiden täytäntöönpanosta, vaikka he eivät ole usein suoraan vastuuvollisia kansalliselle parlamenteilleen eivätkä Euroopan parlamentille yksittäisistä päätöksistä; katsoo, että ennen taloudellisen avun myöntämistä euroryhmän puheenjohtajaa olisi kuultava Euroopan parlamentissa ja

EU:n valtiovarainministereitä olisi kuultava heidän kansallisissa parlamenteissaan; korostaa, että sekä euroryhmän puheenjohtaja että valtiovarainministerit olisi velvoitettava raportoimaan säännöllisesti Euroopan parlamentille ja kansallisille parlamenteille;

103. kehottaa kaikkia jäsenvaltioita lisäämään kansallista omavastuullisuutta eurooppalaisen ohjausjakson toimista ja päätöksistä sekä toteuttamaan kaikki maakohtaisten suositusten puitteissa lupaamansa toimenpiteet ja uudistukset; muistuttaa, että komissio on havainnut noin 400 maakohtaisesta suosituksesta vain 15 prosentissa merkittävää edistystä edellisiin vuosiin verrattuna;

EVM

104. korostaa, että kun troikka poistetaan vaiheittain käytöstä, jonkin toimielimen on otettava vastuulleen käynnissä olevien uudistusten valvonta;
105. korostaa, että ERVV:n ja EVM:n perustaminen unionin toimielinten ulkopuolelle on takaisku unionin kehitykselle ja että se on toteutettu erityisesti parlamentin, tilintarkastustuomioistuimen ja Euroopan unionin tuomioistuimen kustannuksella;
106. vaatii, että EVM olisi liitettävä osaksi unionin oikeudellista kehystä ja sitä olisi kehitettävä yhteisöperusteisen mekanismin suuntaan EVM-sopimuksen mukaisesti; vaatii, että EVM:sta olisi tehtävä vastuuvollinen Euroopan parlamentille ja Eurooppa-neuvostolle myös rahoitusavun myöntämistä koskevissa päätöksissä sekä uusien lainaerien myöntämistä koskevissa päätöksissä; toteaa, että niin kauan kuin jäsenvaltiot tarjoavat kansallisesta talousarviostaan suoria osuuksia EVM:iin, niiden tulisi hyväksyä rahoitusapu; kehottaa kehittämään EVM:a edelleen niin, että sille annetaan riittävät lainananto- ja lainanottovalmiudet, ja perustamaan EVM:n hallintoneuvoston ja Euroopan tason työmarkkinaosapuolten välisen vuoropuhelun sekä liittämään EVM:n unionin talousarvioon; kehottaa EVM:n jäseniä siihen asti, kun edellä mainittu toteutuu, pidättymään yksimielisyysvaatimuksesta lyhyellä aikavälillä, jotta tavanomaisten päätösten tekemiseen ei vaadittaisi yksimielisyyttä vaan niitä voitaisiin tehdä määränemmistöllä ja jotta voitaisiin myöntää ennalta varautuvaa rahoitustukea;
107. pyytää neuvostoa ja euroryhmää kunnioittamaan Eurooppa-neuvoston puheenjohtajan lupausta neuvotella Euroopan parlamentin kanssa toimielinten välinen järjestely, jotta voidaan perustaa asianmukainen väliaikainen mekanismi EVM:n vastuuvollisuuden lisäämiseksi; kehottaa samassa yhteydessä myös lisäämään avoimuutta EVM:n hallintoneuvoston pöytäkirjojen suhteen;
108. korostaa, että unionin tuomioistuimen Pringlen asiassa vahvistama oikeuskäytäntö avaa mahdollisuuden sisällyttää EVM:n yhteisön kehukseen perussopimusta muuttamatta SEUT-sopimuksen 352 artiklan perusteella; kehottaa siksi komissiota antamaan vuoden 2014 loppuun mennessä tähän tähtäävän lainsäädäntöehdotuksen;

Keskipitkä ja pitkä aikaväli

109. kehottaa asettamaan yhteisymmärryspöytäkirjat yhteisön lainsäädännön kehukseen uskottavan ja kestäväen vakauttamisstrategian edistämiseksi ja siten myös unionin

kasvustrategian tavoitteiden sekä asetettujen sosiaalista yhteenkuuluvuutta ja työllisyyttä koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi; suosittelee, että neuvotteluvaltuutuksista olisi toimitettava Euroopan parlamentissa äänestys ja että parlamenttia olisi kuultava neuvottelujen tuloksina syntyvistä yhteisymmärryspöytäkirjoista, jotta tukiohjelmille annetaan asianmukainen demokraattinen legitimitetti;

110. muistuttaa kehotuksestaan, jonka mukaan EMU:n vahvistamiseen liittyvät päätökset olisi tehtävä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen mukaisesti; katsoo, että yhteisömenetelmästä poikkeaminen yhdessä hallitusten välisten sopimusten (kuten sopimusperusteiset järjestelyt) yleistymisen kanssa jakaisivat, heikentäisivät ja kyseenalaistaisivat unionin uskottavuutta, euroalue mukaan luettuna; on tietoinen siitä, että yhteisömenetelmän täydellinen noudattaminen unionin avustusmekanismin lisä uudistusten yhteydessä saattaisi edellyttää perussopimuksen muuttamista, ja korostaa, että Euroopan parlamentin on osallistuttava täysimittaisesti tällaisiin muutoksiin ja että niitä on käsiteltävä valmistelukunnassa;
111. katsoo, että olisi tutkittava mahdollisuutta muuttaa perussopimusta siten, että nykyisen SEUT-sopimuksen 143 artiklan soveltamisala ulotettaisiin kaikkiin jäsenvaltioihin sen sijaan, että se koskee ainoastaan euroalueen ulkopuolisia jäsenvaltioita;
112. vaatii yhteisömenetelmän mukaisesti toimivan Euroopan valuuttarahaston (EVR) perustamista unionin lainsäädännön pohjalta; katsoo, että tällaisessa EVR:ssä olisi yhdistettävä maksutaseongelmista kärsivien tai valtion maksukyvyttömyyden uhkaamien maiden tukemiseen tarkoitettut EVM:n rahoitusvarat sekä komission viime vuosina tältä alalta hankkima kokemus ja resurssit; huomauttaa, että tällainen kehys estäisi mahdolliset eturistiriidat, jotka liittyvät kiinteästi komission nykyiseen rooliin euroryhmän edustajana ja sen paljon kattavampaan rooliin perussopimusten valvojana; katsoo, että EVR:ään olisi sovellettava tiukkoja vastuuvollisuutta ja legitimiyttä koskevia demokraattisia vaatimuksia; katsoo, että tällainen kehys varmistaisi avoimuuden päätöksentekoprosessissa ja että kaikista osallistuvista toimielimistä tehtäisiin toimistaan täysin vastuullisia ja vastuuvollisia;
113. katsoo, että perussopimusta on tarkistettava, jotta EU:n kriisien ehkäisemistä ja ratkaisemista koskeva kehys saadaan liitettyä täysin oikeudellisesti vakaaseen ja taloudellisesti kestävään perustaan;
114. katsoo, että olisi tutkittava mahdollisuutta kehittää maksukyvyttömyysvaarassa olevia valtioita varten mekanismi, jossa on selvät menettelyvaiheet ja joka täydentää talouspolitiikan ohjauspaketin ja budjettikuripaketin sääntöjä; kannustaa tässä yhteydessä IMF:ää ja pyytää komissiota ja neuvostoa ottamaan IMF:n mukaan yhteiseen kantaan, jotta voidaan käynnistää uudelleen neuvottelut kansainvälisestä julkisen velan uudelleenjärjestelymekanismista oikeudenmukaisen ja kestävän monenvälisen lähestymistavan saavuttamiseksi tällä alalla;
115. esittää yhteenvedona suosituksestaan, että kunkin troikan osapuolen rooli ja tehtävät olisi selvennettävä seuraavilla tavoilla:

- a) Euroopan valuuttarahasto, joka yhdistäisi EVM:n rahoitusvarat ja komission viime vuosina tältä alalta hankkiman kokemuksen ja resurssit, omaksuisi komission roolin, mikä mahdollistaisi komission toimimisen SEU-sopimuksen 17 artiklan mukaisesti ja erityisesti sen toimimisen perussopimusten valvojana;
  - b) EKP osallistuisi neuvotteluprosessiin hiljaisena tarkkailijana, jotta se voisi tarvittaessa tuoda esiin vakavia huolenaiheita toimiessaan komission ja myöhemmin Euroopan valuuttarahaston neuvonantajana;
  - c) IMF olisi, jos sen osallistuminen on ehdottoman välttämätöntä, vähämerkityksinen luotonantaja ja voisi siten jättää ohjelman, jos syntyy erimielisyyksiä;
116. katsoo, että tämän mietinnön yhteydessä aloitettua työtä olisi jatkettava; kehottaa seuraavaa parlamenttia jatkamaan tässä mietinnössä tehtyä työtä ja kehittämään edelleen sen keskeisiä havaintoja sekä suorittamaan lisätutkimusta;
117. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman Eurooppa-neuvostolle, neuvostolle, euroryhmälle, komissiolle, Euroopan keskuspankille ja IMF:lle.

PERUSTELUT

Mietinnön yleistavoitteena on arvioida troikan toimivuutta neljässä maassa käynnissä olevissa ohjelmissa. Maat ovat Kreikka, Portugali, Irlanti ja Kypros. Tähän sisältyy seuraavien seikkojen tarkastelu:

- troikan oikeusperusta, tehtävät ja rakenne
- päätöksentekoprosessi toimielimissä ja muiden elinten, kuten euroryhmän ja jäsenvaltioiden valtiovarainministereiden kanssa
- demokraattinen legitimitetti
- päätösten teoreettinen perusta (tilastot, ennusteet, suhdanneodotukset jne.)
- troikan työn seuraukset (myös mahdollisten rikkomusten tai hallinnollisten epäkohtien tutkiminen).

Yhteisesittelijät haluavat korostaa, että tämä mietintö muodostaa pohjan myöhemmille poliittisille keskusteluille, asianomaisiin jäsenvaltioihin lähetettävälle valtuuskunnille ja eri sidosryhmien kuulemisille vuoden 2014 alussa. Mietinnössä esitellään menneitä vaiheita ja nykytilannetta, mutta siinä ei pyritä tekemään lopullisia päätelmiä tai esittämään suosituksia, jotka on laadittava tulevien kuukausien mittavan työn perusteella.

Euroopan unionin tason päätöksentekijöille (A) ja neljän jäsenvaltion hallitukselle (B) lähetettiin 22. marraskuuta 2013 alla oleva kysely. Vastaukset arvioidaan menettelyn kuluessa.

A. Euroopan komissiolle, EKP:lle, IMF:lle, euroryhmälle ja Eurooppa-neuvostolle lähetetty kysely

RAHOITUSTUKIOHJELMIEN LAATIMINEN JA HYVÄKSYMINEEN

1. Kuka päätti toimielimenne puolesta osallistumisesta Kreikan, Irlannin, Portugalin ja Kyproksen rahoitustukiohjelmiin? Milloin kyseiset päätökset tehtiin kunkin maan osalta?
2. Mikä oli roolinne ja tehtävänne kunkin maan rahoitustukiohjelman neuvotteluissa ja järjestelyissä, kuten poliittisten tavoitteiden ja keskeisten toimenpiteiden määrittelyssä sekä niiden täytäntöönpanossa Kreikassa, Irlannissa, Portugalissa ja Kyproksessa? Minkä perusteiden mukaisesti uudistusten painopisteet määritettiin?
3. Kuvaile yksityiskohtaisesti velkakestävyysennustamiseen käytettyjä oletuksia ja menetelmiä (erityisesti finanssipoliittisten kertoimien osalta) kunkin ohjelman alussa ja ohjelman aikana sekä valtiontalouden toimenpiteitä. Mitkä olivat ohjelmaluonnosten hyväksymiseen johtaneet toimintatavat?
4. Saitteko jäsenvaltioilta kaikki olennaiset tiedot, tilastotiedot mukaan lukien, voidaksenne tehdä oikean arvion ja suunnitella optimaalisia tukisuunnitelmia?

5. Kuinka paljon liikkumavaraa kyseisillä mailla oli niiden tehdessä päätöksiä välttämättömien toimenpiteiden suunnittelusta (vakauttaminen tai rakenteelliset uudistukset)? Antakaa kunkin maan osalta erillinen selvitys.
6. Esittikö yksikään jäsenvaltio – Kreikka, Irlanti, Portugali tai Kypros – vaatimusta erityistoimenpiteiden sisällyttämisestä yhteisymmärryspöytäkirjaan ehdoksi yhteisymmärryspöytäkirjan hyväksymiselle kyseisessä jäsenvaltiossa? Jos jokin jäsenvaltio toimi näin, kertokaa näistä vaatimuksista tarkemmin.
7. Esittikö jokin muu jäsenvaltio vaatimusta erityistoimenpiteiden sisällyttämisestä ohjelmiin ehdoksi sille, että se hyväksyisi rahoitusavun myöntämisen? Jos vastaus on myönteinen, mistä jäsenvaltiosta on kyse ja millaisia vaatimuksia se esitti kunkin ohjelman osalta?
8. Missä määrin euroryhmä osallistui ohjelmien yksityiskohtaiseen suunnitteluun? Kuvailkaa yksityiskohtaisesti euroryhmässä toteutettua prosessia, joka johti päätökseen ohjelmien sisällöstä ja hyväksynnästä kussakin tapauksessa. Toimittiko euroryhmä troikan EU-tason neuvottelijoille kirjallisen toimeksiannon, joka sisälsi muun muassa tavoitteet ja painopisteet?
9. Miten ja milloin troikka laati raportin euroryhmälle/talous- ja rahoituskomitealle?
10. Liittyikö Euroopan vakausmekanismi rahoitustukiohjelmien neuvotteluihin ja järjestelyihin? Jos liittyy, missä määrin?

OHJELMIEN TOIMINTA

11. Katsotteko, että kaikki vakautustoimenpiteet/rakenteelliset uudistukset jaettiin tasaisesti kansalaisten ja yksityisen ja julkisen sektorin kesken? Selvittäkää tarkemmin.
12. Kuvailkaa troikkaan kuuluvien toimielinten yhteistyön laatua paikan päällä. Millainen asema komissiolla, EKP:lla ja IMF:llä on tässä yhteistyössä? Millaisia ovat troikan ehdottamat/toteuttamat toimenpiteet tai päätökset?
13. Millaista oli komission vuonna 2011 perustaman työryhmän ja troikan vuorovaikutus?
14. Miten toimii yhteistyö kansallisten viranomaisten kanssa? Kuinka paljon kyseiset jäsenvaltiot osallistuvat päätöksentekoprosessiin?
15. Kuka tekee kyseisissä jäsenvaltioissa tehtävän konkreettisia toimenpiteitä koskevan lopullisen päätöksen?
16. Kuinka monta kertaa troikan edustajia kuultiin kansallisissa parlamenteissa? Katsotteko, että toteutetut toimenpiteet ovat hyötyneet tarkoituksenmukaisesta demokraattisesta vastuuvollisuudesta ja legitimitetistä?
17. Toteutettiiniko sovitut ohjelmat oikein ja oikeaan aikaan? Jos ei toteutettu, mitkä olivat syynä tähän ja millaisia seurauksia tästä oli ohjelmien tehokkuuden ja vaikutusten kannalta?

18. Kuinka monesta sellaisesta kansallisen lainsäädännön rikkomistapauksesta, joka on asettanut kyseenalaiseksi yhteisymmärryspöytäkirjasta johtuvien päätösten laillisuuden, olette tietoisia kussakin maassa? Toteuttivatko komissio ja EKP arvioinnin jäsenvaltioiden kanssa neuvoteltujen toimenpiteiden vaatimustenmukaisuudesta ja johdonmukaisuudesta perussopimuksissa tarkoitettujen EU:n perusoikeuksia koskevien velvoitteiden kanssa?
19. Oletteko tyytyväisiä ohjelman tavoitteisiin ja todellisiin tuloksiin kussakin maassa?
20. Vaikuttivatko ohjelmien toteutuksen aikana esiintyneet ulkoiset tekijät tuloksiin?
21. Miten asetuksen (EU) N:o 472/2013 voimaantulo vaikutti ohjelmien toteutukseen? Esittäkää yksityiskohtia siitä, miten ja missä määrin asetuksen säännöksiä on pantu täytäntöön.
22. Mitä teidän mielestänne ohjelmamaissa olisi tapahtunut, elleivät EU ja IMF olisi tarjonneet rahoitusapua?
23. [kysymys EKP:lle] – Katsotteko, että hätätilanteisiin liittyvää maksuvalmiusapua koskeva ohjelma on pantu oikein täytäntöön kussakin maassa? Kertokaa tästä tarkemmin.
24. [kysymys EKP:lle] – Tukivatko EKP:n neuvoston kaikki jäsenet kaikkia ohjelmia kaikissa maissa? Selittäkää, mikäli poikkeavia näkemyksiä esiintyi.
25. Mihin toimenpiteisiin ryhdyttiin eturistiriitojen välttämiseksi luotonantajana olevan EKP:n ja taloudellisista vaikeuksista kärsivien jäsenvaltioiden pankkijärjestelmien välillä?
26. [kysymys EKP:lle] – Tiedotusvälineissä on vihjailtu, että EKP lähetti ohjelmamaihin kirjeitä, joissa vaadittiin uudistuksia ja määrättiin ehtoja likviditeettituen ja avomarkkinaoperaatioiden vastineeksi. Lähettikö EKP tällaisia kirjeitä? Jos lähetettiin, kenelle, miksi ja mikä oli kirjeiden sisältö?
27. [kysymys IMF:lle] – Tukivatko IMF:n johtokunnan kaikki jäsenet kaikkia ohjelmia kaikissa maissa? Selittäkää, mikäli poikkeavia näkemyksiä esiintyi.
28. [kysymys komissiolle] – Oliko kyseisestä maasta lähtöisin olevia kansallisia asiantuntijoita paikan päällä? Jos vastaus on myönteinen, miten varmistitte heidän riippumattomuutensa? Ottakaa vastauksessanne huomioon, että IMF:n tapauksessa kukaan mukana olevasta maasta lähtöisin oleva virkamies ei työskentele kyseisessä maassa.
29. Minkä perusteiden mukaisesti yritykset valittiin rahoituslaitosten tarkastajiksi/neuvonantajiksi ohjelmajäsenvaltioissa? Järjestettiinkö asian yhteydessä julkinen tarjouskilpailumenettely? Jos ei, niin miksi ei?

B. Rahoitusapua koskevaan ohjelmaan osallistuville jäsenvaltioille lähetetty kysely

1. Miksi maanne päätti pyytää päästä rahoitustukiohjelmaan?
2. Mikä oli roolinne ja tehtävänne maanne rahoitustukiohjelman neuvotteluissa ja järjestelyissä?

3. Mikä oli kansallisen parlamentin rooli yhteisymmärryspöytäkirjaa koskevissa neuvotteluissa? Miten hallitus esitteli tekstin parlamentille? Miten parlamentti hyväksyi yhteisymmärryspöytäkirjan? Osallistuivatko työmarkkinaosapuolet yhteisymmärryspöytäkirjaa koskeviin neuvotteluihin?
4. Kuinka paljon liikkumavaraa teillä oli tehtäessä päätöksiä välttämättömien toimenpiteiden suunnittelusta (vakauttaminen tai rakenteelliset uudistukset)? Selvittäkää tarkemmin.
5. Katsotteko, että kaikki vakautustoimenpiteet/rakenteelliset uudistukset jaettiin tasaisesti kansalaisten kesken? Selvittäkää tarkemmin.
6. Kuvailkaa maanne viranomaisten ja troikkaan kuuluvien toimielinten välisen yhteistyön laatua paikan päällä.
7. Miten asetuksen (EU) N:o 472/2013 voimaantulo vaikutti ohjelmien toteutukseen? Hyödynsittekö asetuksen säännöksiä, erityisesti 7 artiklan 11 kohtaa? Jos ette, niin miksi ette?
8. Kuinka monesta sellaisesta kansallisen lainsäädännön rikkomistapauksesta, joka on asettanut kyseenalaiseksi yhteisymmärryspöytäkirjasta johtuvien päätösten laillisuuden, olette tietoisia maassanne?
9. Oletteko tyytyväisiä ohjelman tavoitteisiin ja todellisiin tuloksiin maassanne?

6.2.2014

TALOUSARVION VALVONTAVALIOKUNNAN LAUSUNTO

talous- ja raha-asioiden valiokunnalle

tutkimusraportista troikan (EKP, komissio ja IMF) roolista ja toiminnoista euroalueen ohjelmamaiden osalta
(2013/2277(INI))

Valmistelija: Michael Theurer

EHDOTUKSET

Talousarvion valvontavaliokunta pyytää asiasta vastaavaa talous- ja raha-asioiden valiokuntaa sisällyttämään seuraavat ehdotukset päätöslauselmaesitykseen, jonka se myöhemmin hyväksyy:

1. korostaa, että rahoituskriisin alussa 16 euroalueen 17 jäsenvaltiosta ei täyttänyt Maastrichtin kriteerejä; muistuttaa, että on tärkeää, että jäsenvaltiot noudattavat EU:n lainsäädäntöä; katsoo, että talousarvon valvontamekanismia on tehostettava, jotta euroalueella voidaan toteuttaa sekä Lissabonin strategiassa että Eurooppa 2020 -strategiassa vahvistettua työllisyyden ja kasvun politiikkaa; huomauttaa, että unioni ei onnistunut varoittamaan ajoissa kriisimaiden liiallisesta alijäämästä eikä siten kyennyt toteuttamaan korjaavia toimia; toteaa, että unionilla ei myöskään ollut asianmukaista mekanismeja näiden toimien valvontaan;
2. toteaa, että EU:n veronmaksajat ovat osoittaneet huomattavaa solidaarisuutta kriisimaille ja että kriisimaissa on toteutettu merkittäviä toimia rakenteellisten ongelmien ratkaisemiseksi;
3. korostaa, että rakenneuudistuksiin sitoutuminen on edellytys tuen saamiselle euroalueella;
4. korostaa, että troikan neuvotteluilla ja euroryhmän päätöksillä ei ole riittävää demokraattista legitimitettä ja että sitä olisi vahvistettava, ottaen huomioon, että troikka on vain tekninen elin;
5. katsoo, että troikan makrotaloudelliset rakenneuudistusohjelmat olisi myös arvioitava, jotta voidaan edelleen parantaa oikeudellisia ja toimielimiä koskevia sääntöjä ja siten tehostaa talousarvion valvontajärjestelmää;

6. toivoo, että kansalliset tilintarkastustuomioistuimet ottavat täysimääräisesti kantaakseen oikeudellisen vastuunsa rahoitustoimien lain- ja sääntöjenmukaisuuden sekä valvontajärjestelmien tehokkuuden tarkastamisesta; kehottaa ylimpiä tarkastuselimä tehostamaan yhteistyötään erityisesti vaihtamalla parhaita käytäntöjä;
7. kehottaa jäsenvaltioita vahvistamaan valtiollisten organisaatioiden ja keskuspankkien asiantuntemusta, jotta vähennetään tarvetta maksaa ulkopuolisille asiantuntijoille;
8. painottaa, että Euroopan vakausmekanismi (EVM), Luxemburgissa sijaitsevan kansainvälisen järjestön, joka toimii pysyvänä rahoitustuen lähteenä taloudellisiin vaikeuksiin joutuneille jäsenvaltioille ja jonka enimmäislainakapasiteetti on 500 miljardia euroa, olisi oltava vastuuvollinen suoraan parlamentille; odottaa, että EVM antaa puolivuositain täydellisen raportin toiminnastaan parlamentin asianomaisille valiokunnille; suosittaa päättäväisesti, että EVM:n olisi kehityttävä kohti yhteisömenetelmän mukaista hallintoa EVM-sopimuksen mukaisesti; vaatii myös, että sen olisi oltava vastuuvollinen parlamentille;
9. kritisoi sitä, että EVM-sopimuksella ei riittävästi varmisteta tehokasta ulkoista tarkastusta; pitää valitettavana, että EVM:n ohjesäännön 24 artiklan (tilintarkastuslautakunnan jäsenet) mukaan tilintarkastustuomioistuin voi nimittää vain yhden jäsenen ja kaksi jäsentä nimitetään puheenjohtajan ehdotuksesta;
10. on huolestunut EVM:n ohjesäännön 24 artiklan 6 kohdan määräyksistä, joiden mukaisesti parlamentille tiedotetaan vain toimittamalla sille tilintarkastuslautakunnan vuosikertomus; korostaa parlamentin oikeutta keskustella vuosikertomuksesta tilintarkastuslautakunnan kanssa EVM:n hallintoneuvoston läsnä ollessa;
11. odottaa, että komissio, neuvosto ja jäsenvaltiot kehittävät viipymättä johdonmukaisen ja vahvan politiikan veronkierron (myös arvonlisäveron kierron) ja veropetosten torjumiseksi, mukaan luettuina toimet offshore-finanssitransaktioiden ja veroparatiisien lakkauttamiseksi;
12. toteaa, että EU:n rakennerahastojen yhteisrahoitusaste kohosi jopa 95 prosenttiin joidenkin jäsenvaltioiden osalta, jotka ovat kärsineet kriisistä eniten ja saaneet rahoitustukea rakenneuudistusohjelmasta; korostaa, että paikallisia ja kansallisia viranomaisia on vahvistettava, jotta ne kykenevät panemaan täytäntöön EU:n lainsäädäntöä ja ohjelmia rakennerahastojen käytön vauhdittamiseksi;
13. pitää valitettavana, että Lissabonin strategian tulokset ovat olleet riittämättömiä, ja muistuttaa, että EU:n tuki olisi keskitettävä kasvun ja työllisyyden lisäämiseen;
14. panee merkille pyynnöt Euroopan valuuttarahaston perustamisesta ja toteaa, että tällä rahastolla olisi tarkoitus korvata troikka ja Euroopan vakausmekanismi (EVM); katsoo, että Euroopan valuuttarahasto olisi perustettava käyttämällä EU:n välineitä, mutta jäsenvaltioiden veronmaksajien olisi rahoitettava se; kiinnittää huomiota uskottavan ja riippumattoman kriisinhallinnan merkitykseen; pitää siksi ensisijaisen tärkeänä, että IMF osallistuu edelleen EU:n kriisinhallintaan.

VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS

Hyväksytty (pvä)	22.1.2014
Lopullisen äänestyksen tulos	+: 21 -: 2 0: 1
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet jäsenet	Marta Andreasen, Jean-Pierre Audy, Inés Ayala Sender, Tamás Deutsch, Martin Ehrenhauser, Jens Geier, Ingeborg Gräßle, Cătălin Sorin Ivan, Monica Luisa Macovei, Monika Panayotova, Petri Sarvamaa, Theodoros Skylakakis, Søren Bo Søndergaard, Michael Theurer
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet	Thijs Berman, Barbara Weiler
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet sijaiset (187 art. 2 kohta)	Emer Costello, Jürgen Creutzmann, Albert Deß, Ismail Ertug, Richard Falbr, Peter Jahr, Elisabeth Jeggle, Teresa Jiménez-Becerril Barrio

11.2.2014

PERUSSOPIMUS-, TYÖJÄRJESTYS- JA TOIMIELINASIOIDEN VALIOKUNNAN LAUSUNTO

talous- ja raha-asioiden valiokunnalle

tutkimusraportista troikan (EKP, komissio ja IMF) roolista ja toiminnoista euroalueen ohjelmamaiden osalta
(2013/2277(INI))

Valmistelija: Helmut Scholz

EHDOTUKSET

Perussopimus-, työjärjestys- ja toimielinasioiden valiokunta pyytää asiasta vastaavaa talous- ja raha-asioiden valiokuntaa sisällyttämään seuraavat ehdotukset päätöslauselmaesitykseen, jonka se myöhemmin hyväksyy:

- A. ottaa huomioon, että äskettäin kehitetyt rahoitustukivälineet euroalueen maille eivät perustu unionin primaarilainsäädäntöön, ja ottaa lisäksi huomioon, että SEUT:n 143 artiklassa määrätään nimenomaisesti euroalueeseen kuulumattomien maiden käytettävissä olevista välineistä;
- B. toteaa, että Euroopan unionin tuomioistuin on EVM-sopimuksen 13 artiklan 3 kohtaan viitaten äskettäin vahvistanut (asiassa Pringle), että EMV-sopimukseen osallistumisensa vuoksi komissio ”ajaa unionin yleistä etua” ja valvoo sitä, että ”EVM:n tekemät yhteisymmärryspöytäkirjat sopivat yhteen unionin oikeuden kanssa”;
- C. ottaa huomioon, että SEUT:n 151 artiklan mukaan unionin ja sen jäsenvaltioiden toimilla on, ottaen huomioon sosiaaliset perusoikeudet sellaisina kuin ne on vahvistettu vuonna 1961 allekirjoitetussa Euroopan sosiaalisessa peruskirjassa ja vuoden 1989 työntekijöiden perusoikeuksia koskevassa yhteisön peruskirjassa, tähdättävä muun muassa työmarkkinaosapuolten välisen vuoropuhelun parantamiseen;
- D. ottaa huomioon, että SEUT:n 152 artiklassa määrätään seuraavasti: ”Unioni tunnustaa Euroopan tason työmarkkinaosapuolten aseman ja edistää sitä ottaen huomioon kansallisten järjestelmien monimuotoisuuden. Se helpottaa työmarkkinaosapuolten välistä vuoropuhelua niiden itsenäisyyttä kunnioittaen”;

- E. ottaa huomioon, että asianomaiset unionin toimielimet, EVM ja IMF sopivat yhdessä rahoitustuen ehdoista, mutta EVM:n hallintoneuvosto tekee aina lopullisen päätöksen troikan ja asianomaisen jäsenvaltion hallituksen keskenään aikaisemmin neuvotteleman yhteisymmärryspöytäkirjan perusteella;
- F. toteaa, että troikka on erittäin kiireellisellä aikataululla tehty tilapäisratkaisu, kun taluskriisin johdosta oli nopeasti tehtävä päätöksiä, joilla tuetaan suurimmissa vaikeuksissa olevia maita, vältetään hallitsematon maksukyvyttömyys ja kriisin leviäminen muihin jäsenvaltioihin, lopetetaan valtionvelalla keinottelu ja estetään euroalueen hajoaminen;
- G. ottaa huomioon, että rahoitustukea hakevien euroalueen maiden allekirjoittamalla yhteisymmärryspöytäkirjalla on kielteisiä vaikutuksia kansalaisten sosiaalisiin oikeuksiin; katsoo, että tässä yhteydessä on erittäin tärkeää varmistaa, että rahoitustukiohjelmien suunnitteluun ja toteuttamiseen liittyy asianmukainen demokraattinen vastuuvollisuus unionin tasolla ja kansallisella tasolla;
1. korostaa, että EFVJ:n ja EVM:n perustaminen unionin toimielinten ulkopuolelle on takaisku unionin kehitykselle ja että se on toteutettu erityisesti parlamentin, tilintarkastustuomioistuimen ja Euroopan unionin tuomioistuimen kustannuksella;
  2. ehdottaa perussopimusta muutettavaksi niin, että luodaan väline, joka toimii ainoana rahoitustukivälineenä unionin puitteissa kaikille unionin jäsenvaltioille, sillä kaikki yhteisömenetelmästä poikkeamiset ja hallitusten välisten sopimusten yleistyminen heikentävät unionia; katsoo, että tällainen muutos antaisi unionin ja sen toimielinten käyttöön tarvittavat välineet ja resurssit, jotta ne voivat käsitellä nopeasti ja tehokkaasti sekä demokraattisesti asianmukaisella legitimiillä tavalla haasteita, jotka voivat vaarantaa euroalueen ja sen jäsenvaltioiden taloudellisen, rahoituksellisen ja sosiaalisen tulevan vakauden; kehottaa näin ollen perustamaan Euroopan valuuttarahaston;
  3. katsoo, että troikka on perustettu vara- ja hätäratkaisuksi euroaluetta koskevan hankkeen ja sen jäsenvaltioiden talouden ja rahoituksen vakauden pelastamiseksi, mutta tästä eteenpäin olisi sovellettava pysyvää lähestymistapaa sekä kestävään kasvuun ja rahoitusvakautteen kohdistuvaa mekanismia vastaavien tilanteiden estämiseksi ja hoitamiseksi;
  4. pitää valitettavana, että rahoitustukijärjestelmää ei ole vielä saatettu asianmukaisen parlamentaarisen valvonnan ja vastuuvollisuuden piiriin unionin perussopimusten puitteissa;
  5. katsoo, että nykyistä analyysia troikan työstä ohjelmamaissa olisi hyödynnettävä tärkeänä tietolähteenä, jotta voidaan oppia menneestä ja omaksua uusia tapoja lähestyä uusia mekanismeja, jotka on luotava, jotta vältetään Euroopan talouksia koskevat korkeat korjauskustannukset tulevaisuudessa;
  6. toteaa, että vaikka yhteisymmärryspöytäkirjaa koskevien neuvottelujen ja troikan valtuuksien avoimuutta on pidetty jossakin määrin puutteellisena, ohjelmamaiden äänestäjillä on ollut tilaisuus ilmaista sopeuttamisohjelmien yleisiä linjauksia koskeva hyväksyntänsä;

7. painottaa, että nimenomaan komission on yhtenä niistä unionin toimielimistä, joka osallistuu sen määrittelemiseen, siitä päättämiseen ja sen valvomiseen, miten kansalliset hallitukset noudattavat talouden sopeutusohjelmissaan yhteisymmärryspöytäkirjaa, oltava vastuussa Euroopan parlamentille; kehottaa seuraavaa valmistelukuntaa edellyttämään, että asiaankuuluvien päätösten tekemisen ehtona on säännöllinen tiedottaminen parlamentille; korostaa tarvetta varmistaa unionin toimielinten suora demokraattinen vastuuvollisuus Euroopan parlamentille ja jäsenvaltioiden hallitusten vastuuvollisuus omille parlamenteilleen;
8. korostaa, että talouden vakauden ja rahoitusvakauden tavoittelemisen jäsenvaltioissa ja koko unionissa ei saa heikentää sosiaalista vakautta, eurooppalaista sosiaalimallia ja unionin kansalaisten sosiaalisia oikeuksia; korostaa, että poliittiseen asialistaan olisi sisällytettävä perussopimukseen kirjattu työmarkkinaosapuolten osallistuminen unionin tason taloudelliseen vuoropuheluun; toteaa, että on välttämätöntä ottaa työmarkkinaosapuolet mukaan nykyisten ja tulevien sopeuttamisohjelmien suunnitteluun ja täytäntöönpanoon;
9. on sitä mieltä, että troikkaan osallistuvien tahojen velvollisuudet ja niiden suhde euroryhmään olisi selvitettävä kiireellisesti;
10. katsoo, että euroalueen suhde IMF:ään olisi määriteltävä uudelleen siten, että IMF:n suora osallistuminen euroalueen valtionvelkaongelmien ratkaisemiseen päättyy asteittain;
11. painottaa, että unionin toimielimiä sitoo poikkeuksetta unionin oikeus ja että troikkaan osallistuvien toimielinten on toimittava perusoikeuksien mukaisesti, joita sovelletaan Euroopan unionin perusoikeuskirjan 51 artiklan nojalla kaikissa tilanteissa.

VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS

Hyväksytty (pvä)	11.2.2014
Lopullisen äänestyksen tulos	+: 9 -: 4 0: 10
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet jäsenet	Andrew Henry William Brons, Zdravka Bušić, Carlo Casini, Andrew Duff, Ashley Fox, Roberto Gualtieri, Zita Gurmai, Gerald Häfner, Daniel Hannan, Stanimir Ilchev, Constance Le Grip, Morten Messerschmidt, Sandra Petrović Jakovina, Paulo Rangel, Tadeusz Ross, Algirdas Saudargas, Indrek Tarand, Luis Yáñez-Barnuevo García
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet	Elmar Brok, Zuzana Brzobohatá, Vital Moreira, Helmut Scholz, György Schöpflin, Rainer Wieland

VALIOKUNNAN LOPULLISEN ÄÄNESTYKSEN TULOS

Hyväksytty (pvä)	24.2.2014
Lopullisen äänestyksen tulos	+: 31 -: 10 0: 2
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet jäsenet	Marino Baldini, Burkhard Balz, Jean-Paul Basset, Sharon Bowles, Udo Bullmann, Nikolaos Chountis, George Sabin Cutaş, Leonardo Domenici, Diogo Feio, Markus Ferber, Elisa Ferreira, Ildikó Gáll-Pelcz, Jean-Paul Gauzès, Sven Giegold, Sylvie Goulard, Liem Hoang Ngoc, Gunnar Hökmark, Othmar Karas, Wolf Klinz, Jürgen Klute, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Philippe Lamberts, Werner Langen, Astrid Lulling, Ivana Maletić, Hans-Peter Martin, Sławomir Nitrás, Anni Podimata, Antolín Sánchez Presedo, Olle Schmidt, Theodor Dumitru Stolojan, Kay Swinburne, Sampo Terho, Ramon Tremosa i Balcells
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet varajäsenet	Pervenche Berès, Zdravka Bušić, Sari Essayah, Danuta Maria Hübner, Krišjānis Kariņš, Olle Ludvigsson, Gay Mitchell, Nils Torvalds
Lopullisessa äänestyksessä läsnä olleet sijaiset (187 art. 2 kohta)	Alejandro Cercas, Emma McClarkin, Henri Weber